

ZPRÁVY 2019

ZIMA

Národnímú symbolu chýpnuť kúň, ale jede se dál. Něco se tu děje úplně špatně, něco někdo obrátil hlavou dolů, ale všichni se tváříme, že je to v pořádku.

DILIA VYHLAŠUJE

DIVADELNÍ GRANT DILIA

NA ROK 2020

Divadelní grant DILIA je určen k podpoře činoherních inscenačních projektů studentů uměleckých škol a filozofických fakult s důrazem na současnou českou i zahraniční dramaturgii a původní tvorbu.

Divadelní grant DILIA je určen k podpoře studentských činoherních projektů. Žadatelé mohou být studenti vysokých uměleckých škol (DiFA JAMU Brno, DAMU Praha) a filozofických fakult (FF MU Brno, FF UK Praha, FF UP Olomouc, FPF SU Opava – obor kulturní dramaturgie). Studentským projektem se rozumí takový projekt, jehož hlavní inscenační tým (režie, scénografie, úprava atd.) je tvořen pouze studenty.

Podpora bude udělena pouze projektům jako scénická čtení a inscenace původních českých textů či dosud neuvedených překladů zahraničních her. Jedním z předpokladů úspěchu žádosti je ošetření autorských práv spojených s daným projektem prostřednictvím DILIA.

**Uzávěrka podání žádostí o grant DILIA je 15. prosince 2019.
Více informací na www.dilia.cz/granty.**

OBSAH

Kontakty	2
DIVADELNÍ ODDĚLENÍ	3
Informujeme	3
Rozhovor	8
Premiéry	10
Nabízíme – České hry	12
Nabízíme – Přeložené zahraniční hry	18
Nabízíme – Nepřeložené zahraniční hry	29
HUDEBNÍ ODDĚLENÍ	30
Premiéry	30
Informujeme	31
LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ	33
Informujeme	33
MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ	34
Informujeme	34
Rozhovor	34
Premiéry	38
Rejstřík	40

**Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.**

Krátkého 1,
190 03 Praha 9 – Vysočany

ŘEDITEL

prof. JUDr. Jiří Srstka

SEKRETARIÁT ŘEDITELE

Eva Kraupnerová

tel.: 283 893 603

fax: 283 893 599

Ústředna:

tel.: 283 891 587

Záznamník (24 hodin denně):

tel.: 283 893 603

Linka pro volání z mobilu:

tel.: 606 614 658

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax: 266 199 876

referenti pro tuzemsko

tel.: 266 199 826

referenti pro zahraničí

tel.: 266 199 833

agentáž

Mgr. Marie Špalová

tel.: 266 199 861

Mgr. Helena Eliášová

tel.: 266 199 823

Mgr. Barbora Haplová

tel.: 266 199 837

půjčování a prodej textů

Mgr. Pavla Jakobsson

tel.: 266 199 829

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

referent pro tuzemsko

Jitka Tomešová

tel.: 266 199 817

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Mgr. Veronika Žáková

tel.: 266 199 841

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

vedoucí oddělení

Zdeněk Harvánek

tel. a fax.: 266 199 876

referenti

Jan Rychta DiS.

Ondřej Šárek

tel.: 283 893 709

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA AUTORSKÝCH PRÁV

ředitel kolektivní správy

Mgr. Jan Barták

tel.: 266 199 862

EKONOMICKÉ ODDĚLENÍ

hlavní ekonom

Anna Tichá

tel.: 266 199 818

vedoucí honorářové účtárny

Šárka Procházková

tel.: 266 199 819

PRÁVNÍ ODDĚLENÍ

Tomáš Herold

tel.: 266 199 865

tel.: 266 199 847

dědictví a úschova děl

Barbora Chovancová

tel.: 266 199 834

Podrobné členění jednotlivých oddělení včetně seznamu zaměstnanců a jejich kompetencí naleznete na www.dilia.cz.

E-mailové adresy zaměstnanců DILIA jsou ve formátu prijmeni@dilia.cz

Na webové stránce www.dilia.cz naleznete kromě kontaktních údajů popisy činností jednotlivých oddělení, novinky, informace pro autory i uživatele, formuláře ke stažení, synopse her a mnoho dalších důležitých údajů.

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

DILIA ZVE NA ITALSKÉ DIVADELNÍ SPECIALITY

Agentura DILIA pořádá již popatnácté překladatelskou dílnu, jejíž letošní ročník je zaměřen na současnou italskou dramaturgii. V rámci slavnostního zakončení projektu s názvem *Italské divadelní speciality* budou formou scénického čtení představeny tři nově vzniklé překlady (úryvky z nich). Scénická čtení se budou konat v pátek 29. listopadu 2019 od 20:00 ve VILE Štvanice v režii Divadla LETÍ. Ukázky nastuduje mladý talentovaný režisér, držitel Ceny Marka Ravenhilla za rok 2015, Adam Svozil. Hostem večera bude jeden z překládaných autorů, Pier Lorenzo Pisano.

PROGRAM

DO BOJE!

Emanuele Aldrovandi

Překlad: Ondřej Pazdírek, tutorka: Marina Feltlová

Malá, ale odhodlaná, fašistická teroristická buňka chce zachránit svět a vstoupit do historie. Její členové chtějí zničit starou demokratickou, tolerantní a multikulturní Evropu a na jejích troskách vybudovat novou: Evropu se zavřenými hranicemi a zákazem islámu, Evropu, v níž je choroba homosexuality vymýcena a vlaky jezdí vždycky včas. Plán je jasný: atentát na prezidenta Evropské unie!

BRATŘI

Pier Lorenzo Pisano

Překlad: Monika Štefková, tutorka: Tereza Siegllová

Dva bratři. Jejich matka zemřela při nehodě. Oba muži nám prostřednictvím svých promluv nastiňují svůj dosavadní život a rodinné vztahy. Zažíváme s nimi vše, až do osudné autonehody. Hra originálně popisuje dynamičnost sourozeneckých vztahů a existenční krizi mladého člověka, jehož myšlenky se zmítají mezi nostalgickými vzpomínkami na bezstarostné dětství a úvahami nad plynoucím časem a smrtí.

UKOLÉBAVKA

Industria Indipendente

Překlad: Sarah Baroni, tutorka: Alice Flemrová

Píše se rok 2056, nacházíme se ve sjednocené Evropě, kde už nic není jako dřív. Vše řídí mladá generace. Senioři po sedmdesátce jsou odsunuti do relaxačního komplexu Ukolébavka, kde mají dožít. I když se Ukolébavka zdá být jako sen, kde seniory čeká klidný život v luxusu, čtyři z nich se rozhodnou vzbouřit a spáchat atentát na prezidenta Spojených států evropských, který se do Ukolébavky chystá na návštěvu. Každý blahobyt se totiž omrzí, pokud je vykoupen absolutní absencí svobody.

Projekt vzniká za podpory Dozorčí rady DILIA a Fabulamundi – Playwriting Europe.

HE

ÚPLNĚ POSLEDNÍ DÍL CYKLU 8@8

Seriál scénických skic 8@8, jehož cílem je propagace současné české i zahraniční dramatiky a na němž spolupracovala agentura DILIA s Divadlem LETÍ, vznikl již v roce 2005. Během patnácti let existence tohoto projektu bylo představeno celkem 105 nejnovějších her, přičemž některé vznikly přímo pro tuto příležitost. Projekt 8@8 byl platformou jak pro diváky „s vášní pro novou hru“, tak pro dramaturgy a divadelní odborníky. Formát scénických skic už je dnes běžnou formou, jak představovat nové texty. Divadlo LETÍ by však chtělo vyzkoušet i nové cesty, a proto v prosinci 2019 proběhne úplně poslední díl projektu 8@8.

Od roku 2020 se proto formát prezentace současných her v podání LETÍ mění. Pravidelně dvakrát ročně představí krátké hry prostřednictvím komunitního, divácky lákavého konceptu společné Večeře s novou hrou, jehož úspěšnost se ověřila ve třech vydáních z minulých let. Je to

cesta, jak současné hry představovat širšímu publiku, nejen úzké odborné veřejnosti. Projekt patří mezi úspěšné strategie rozvoje publika (audience development) a souvisí s cílem divadla „propagovat současné texty“. Novinkou pak bude prezentace dvou současných her vždy novou, originální formou (např. audiowalk, site-specific v nedivadelním veřejném prostoru atd.) Touto cestou bychom chtěli prověřovat nové inscenační možnosti současných her, mj. i skrze žánrové přesahy.

12. PROSINCE 2019 VE 20:00 VE VILE ŠTĚVANICE

Volker Schmidt: TEXTILNÍ TRILOGIE

+

**krátké environmentální hry projektu
Climate Change Theatre Action**

Trilogie Volkera Schmidta, kterou rakouský autor vytvářel v letech 2007–2017, představuje obsáhlý, provokativní a inspirativní pohled na stav současného globalizovaného světa. Hrdinkami třídílného dramatu jsou rakouské šičky Liesl, Kathi a Hanni, které jednou „v budoucnu, až se všechno otočí“ pracují ve Vídni či v jiném podobném evropském

velkoměstě v textilní továrně v nelidských podmínkách za minimální mzdu. Hra, která jako hlavní téma představuje otázku sociální nerovnosti, neprostupnosti, moderního otroctví a postavení ženy, těží především z dystopické představy změny světových hospodářských podmínek, kdy Evropa ztratí své postavení a stane se jen levnou pracovní silou pro teď už vyspělé země dosavadního třetího světa.

V rámci večera představíme také několik krátkých textů mezinárodního projektu Climate Change Theatre Action, v rámci něhož padesát současných dramatiků napsalo krátké hry o tématu klimatických změn. Doufáme, že ekologie a klimatické změny se stanou seriózními tématy nejen pro celou společnost, ale i pro vrcholné politiky! Pojdte do toho s námi!

MŠ

NOBELOVU CENU ZA LITERATURU ZA ROK 2019 ZÍSKAL PETER HANDKE

Ve Stockholmu byly 10. října 2019 uděleny dvě Nobelovy ceny za literaturu – Peteru Handkemu za rok 2019 a Olze Tokarczukové za rok 2018.

Peter Handke (*1942) je významný rakouský spisovatel, básník, dramatik, překladatel a autor několika scénářů (například k filmům Wima Wenderse). Handke je nositelem více než dvaceti literárních ocenění, obdržel například rakouskou státní cenu za literaturu (*Großer Österreichischer Staatspreis für Literatur*) nebo *Cenu Franze Kafky*. Za hru *Immer noch Sturm* získal na festivalu Mülheimu Theaterstage 2012 hlavní cenu Mülheimer Dramatikerpreis. DILIA má ve své nabídce následující Handkeho hry: *Proč kuchyň?* (překlad: Zuzana Augustová), *Nerozumní vymírají* (překlad: Barbora Schnelle), *Stopy zbloudilých* (překlad: Barbora Schnelle), *Spílání publiku* (překlad: Jitka Bodláková), *Sebeobviňování* (překlad: Jitka Bodláková), *Přes vesnice* (překlad: Zuzana Augustová), *Hra o ptaní aneb cesta do Sonorní země* (překlad: Zuzana Augustová). Z nepřeložených jmenujme *Die schönen Tage von Aranjuez* a dramatický opus *Immer noch Sturm*.

Podle šéfa Švédské akademie Matse Malma byl Handke oceněn za „svá vlivná díla, která s lingvistickou vynalézavostí prozkoumávají periferii a specifičnost lidské zkušenosti“.

Olga Tokarczuková (*1962) je dlouhodobě nejčtenější polská spisovatelka, autorka poezie, esejí a scénářů. Jejím nejúspěšnějším románem je *Pravěk a jiné časy* (1996), za který byla oceněna prestižní cenou Kościelskich nebo oceněním čtenářů v rámci ceny Nike, kterým byly oceněny i její další dva romány *Denní dům, noční dům* (1998) a *Hra na spoustu bubínků* (2001). DILIA má ve své nabídce dramatisaci úspěšného románu *Denní dům, noční dům*. Autorkou dramatisace je básnířka a překladatelka Renata Putzlacher.

Tokarczukové Švédská akademie cenu udělila za „vypravěčskou představitost, která – s encyklopedickou vášní – ukazuje překračování hranic jako formu života“. „Tokarczuková nevnímá realitu jako něco stabilního či věčného. Její romány zobrazují napětí mezi kulturními protiklady: příroda proti kultuře, rozum proti šílenství, muži proti ženám, domov proti odcizení.“

HE

ZEMŘEL FRANTIŠEK DERFLER

V sobotu 16. srpna 2019 zemřel sedmasedmdesátiletý František Derfler, herec, režisér, pedagog a dlouholetý principál Divadla U stolu. Plzeňský rodák v listopadu 1989 v Brně spoluzakládal místní Občanské fórum a stal se i jeho mluvčím. Mimo jiné účinkoval i v řadě televizních filmů a seriálů.

FRANTIŠEK DERFLER

12. 2. 1942 Plzeň – 16. 8. 2019 Brno

Herec, režisér, dramaturg, zakladatel a principál brněnského Divadla U stolu, divadelní organizátor a pedagog.

V dětství byl ovlivněn křesťanstvím a skautingem, což ovšem bylo od roku 1948 považováno za nevhodné. V letech 1960–1964 absolvoval Janáčkovu akademii múzických umění v Brně. Už v době studií se objevil ve filmu, i když jen v menších rolích – Bedřich v „brigádnickém“ filmu *Začít znova* (1963) či traktorista Hrouda v socialisticky angažovaném dramatu *Handlíři* (1963). Po ukončení studií na JAMU nastoupil do Divadla Jiřího Wolкера v Praze. V době uvolnění ve druhé polovině šedesátých let se „dovzdělával“ i mimo divadlo – chodíval na přednášky Václava Černého a Jana Patočky na Karlově univerzitě. Zároveň ale sledoval a studoval představení svých kolegů z jiných divadel malé scény – Divadla Na zábradlí, Za branou nebo z Činoherního klubu. Měl také rád poetickou vinárnu Viola a intenzivně studoval soudobé texty těch, jejichž díla mohla krátce vycházet, například v Sešitech pro literaturu a diskusi nebo v Tváři – jednalo se zejména o křesťanské autory, například Jana Zahradníčka, Bohuslava Reynka, Josefa Palivce nebo Ivana Slavíka. V roce 1969 se stal spoluzakladatelem Bílého divadla, experimentální divadelní skupiny, kterou vedl František Hrdlička a která byla ovlivněna polským divadelním režisérem a teoretikem Jerzym Grotowskim a jeho

ideovým programem tzv. „chudého divadla“ a „divadla fyzické akce“.

V polovině sedmdesátých let odešel z Divadla Jiřího Wolкера a od roku 1975 působil v brněnském divadle Na provázku (výrazná byla jeho role strýčka Drače, otce Eržiky v *Baladě pro banditu*). V tom čase se střídme a opět v epizodních úlohách začal objevovat před kamerou – nejvíce však před televizní. Pohříchu se jednalo většinou o průměrné inscenace, z nichž alespoň trochu vyčnívá životopisné drama *Prokop Diviš* (1977), v kterém ztvárnil matematika vídeňského dvora de Marciho. Následoval na dlouhou dobu jeho poslední celovečerní film – stejně jako na divadle i ve filmové verzi romantického muzikálu *Balada pro banditu* (1978) si zahrál Drače, otce Eržiky, milenky Nikoly Šuhaje. Následovaly střídme návraty do televize a až na jednu výjimku menší epizodní role, jako byl třeba primář v inscenaci z lékařského prostředí *Hedvika* (1979).

V roce 1980 se stal členem činohry Státního (dnes Národního) divadla v Brně. Podepsal Chartu 77, což ho stálo několik let pravidelných výslechů na StB a zároveň i minimum velkých rolí v divadle. V oné chmurné době aspoň dokázal potěšit disidentské rodiny, zejména děti – v zimních časech svátečních se totiž vždy „převtětil“ do svatého Mikuláše, k čemuž využíval půjčený kostým z inventáře Státního divadla. Nadále bylo omezováno i jeho hraní v televizi, o filmu ani nemluvě. Z televizních inscenací připomeňme rodinné drama *Útěk* (1981), v kterém ztvárnil postavu Föhra, nebo pohádku *O chytrém šachovi* (1983), ve které si zahrál učence. V hlavní roli gymnaziálního profesora Nováka, který čelí násilí ze strany studentů, se objevil v dramatu *Zlatý drak* (1985). Do konce dekády pak ztvárnil ještě lékaře-psychiatra v krimi *Případ žárlivého muže* (1986).

Nedostatek hereckých příležitostí na oficiální scéně kompenzoval aktivitami neoficiálními: u sebe doma pořádal bytové semináře a v letech 1984–1989 byl editorem brněnské samizdatové edice Studnice, která se zaměřovala na texty duchovní povahy tzv. zakázaných autorů. Tyto texty ho ve druhé polovině osmdesátých let inspirovaly k založení neoficiálního bytového Divadla U stolu (DUS). Inscenace využívaly výraznou hudební složku, kterou obstarával písničkář a skladatel Jiří Bulis. Jak Derfler sám poznamenal: *Šlo o společenství přátel, kteří chtěli scénicky čist či jednoduše inscenovat texty autorů, jejichž jména a díla byla z české kultury po řadu let systematicky vymazávána*. Spolupracoval s literáty Milanem Uhdem a Antonínem Přidalem, hercem Janem Vlasákem nebo filosofem Josefem Šafaříkem, jehož eseje *Průkaz totožnosti* byly zinscenovány jako premiérové inscenace tohoto neoficiálního divadla. První se odehrála na jaře roku 1989 v bytě pozdější publicistky Jany Soukupové, později v pražském klubu v Trojické a ve Vysokoškolském klubu v Brně. StB divadlo sice sledovala, ale to už přišel listopad 1989 – Derfler stál u zrodu brněnského Občanského fóra, přičemž v listopadu a prosinci 89 byl jeho mluvčím.

V roce 1990 se stal na sedm let šéfem činohry Státního (od roku 1992 Národního) divadla v Brně. A přibýlo i něco televizních rolí – z těch výraznějších to byl třeba Oldřich Bořita z Bořenic v historickém příběhu dvou znesvářených bratrů na pozadí třicetileté války *Černá fortuna* (1991) nebo farář v dramatu *Návrat do cizí země* (1994). V dalším historickém dramatu *Posel* (1995) dle předlohy Viktora Dyky si zahrál jednu z hlavních úloh českobratrského sedláka Tomáše Roha. Poté se ve vedlejší úloze Jarolíma zapojil do úspěšného televizního seriálu z doby první republiky *Četnické humoresky* (1997). Spolupracoval také s Českým rozhlasem, např. na cyklu *Toulky českou minulostí*.

Když v sedmadvadesátém skončilo jeho šefování činohře Národního divadla Brno, začal se intenzivně věnovat svému Divadlu U stolu. Inscenoval zde mimo jiné příběhy Starého a Nového zákona, Sofoklova *Oidípa*, Calderónův *Život je sen*, Goetheho *Fausta*, *Dona Juana*, *Macbetha*, *Jóba* od Josepha Rotha, díla Dostojevského, *Máchův Máj*, Demlovo *Zapomenuté světlo*, *Boží duhu* Jaroslava Durycha, prózy a eseje Jana Čepa, poezii Vladimíra Holana, Jana Zahradníčka, Czeslava Milosze a dalších. Činnost divadla ukončil koncem minulého roku, v prosinci 2018.

Od roku 2003 byl pedagogem na divadelní fakultě JAMU, o dva roky později se stal uměleckým šéfem Divadla U stolu, v roce 2007 odešel z Národního divadla Brno. Roku 2008 se stal na JAMU profesorem. Festival ...příští vlna/next wave... mu v loňském roce udělil prestižní poctu Živoucí poklad.

Byl ženatý s bývalou prorektorkou Masarykovy university, vědeckou pracovnící, přední odbornicí na komunitní výživu a konzultantkou Světové zdravotnické organizace, MUDr. Zuzanou Derflerovou-Brázdovou.

Zemřel po těžké nemoci.

Zdroj: Divadelní noviny

Synopse her Františka Derflera naleznete v sekci Nabízíme české hry.

Rozhovor

MARTINA SCHLEGELOVÁ

I V REGIONU MÁ
SMYSL DĚLAT DIVADLO,
KTERÉ SE VYJADŘUJE
K AKTUÁLNÍ SITUACI
VE SPOLEČNOSTI.

Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích vstoupilo do jubilejní 100. sezony. Jak budou probíhat oslavy?

Oslavy probíhají celý rok a v jejich rámci Jihočeské divadlo připravilo řadu speciálních projektů, jako byla jubilejní výstava v Jihočeském muzeu nebo velká historická publikace. Do oslav 100. výročí spadl i velký koprodukční projekt *CAMPQ*, který byl českou expozicí PQ 2019. Teď na podzim nás ještě čeká projekt dočasného divadla Bouda, ve které se postupně představí všechny čtyři soubory. Bude stát na Mariánském náměstí, kde podle územního plánu má do deseti let vzniknout nová budova pro Jihočeské divadlo a Jihočeskou filharmonii. Činohra v Boudě představí inscenaci hry B. Brechta *Zadržitelný vzestup Artura Uie*.

Máš za sebou první sezonu v pozici umělecké šéfkyně činohry Jihočeského divadla. Mohla bys ji krátce zhodnotit? Z čeho máš největší radost? Co tě překvapilo?

Moje první sezona byla vzhledem k jubileu republiky česká. Uvedli jsme Havelkovy *Elity*, Havlovo *Pokoušení* a dramaturgie Hájička, Soukupové a Vondrušky. Velmi příjemným překvapením pro mě byla velká odezva domácího publika, které všechny tituly přijalo vřele, a dokonce nám po této české sezoně stoupl počet předplatitelů.

Ve svém programu, s nímž jsi nastupovala do této pozice, jsi mluvila o velké výzvě regionálních divadel otevřít se impulzům z venku. Jak se v tomto ohledu dařilo Jihočeskému divadlu?

Myslím, že jsme podnikli první kroky – za důležitou zkušenost považuji právě projekt *CAMPQ*, na kterém spolupracovaly dva soubory JD s dvěma nezávislými soubory (Divadlo LETÍ a Tygr v tísní). Ukázalo se,

že spolupráce příspěvkových organizací a nezávislých divadel je nejen možná, ale i přínosná. V této sezoně pak začínáme pravidelnou spoluprací s autorskými a nezávislými skupinami v rámci naší klubové scény Půda.

V loňské sezoně jste ve tvé vlastní režii uvedli politicky kontroverzní text Jiřího Havelky *Elity*. Jaké byly ohlasy? Máš na základě této zkušenosti pocit, že je dobré zařazovat na repertoár regionálních divadel i aktuální, společenskokritická témata? Nebo je to příliš riskantní?

Určitě má smysl dělat divadlo, které se vyjadřuje k aktuální situaci ve společnosti, v tom se regiony a metropole nijak neliší. *Elity* u nás na jihu vzbudily převážně pozitivní reakce, samozřejmě ne u všech. To je u politického divadla normální. Letos v této dramaturgické lince pokračujeme už zmíněným Brechtem.

Jak se daří skloubit tvá role umělecké šéfky regionálního Jihočeského divadla a nezávislého pražského divadla LETÍ?

Myslím, že dobře. Činohra ve velkém regionálním domě samozřejmě plní trochu jiné zadání než klubové divadlo v Praze. Takže se ty dvě pozice dobře doplňují. Zkušenosti z jednoho divadla mě obohacují v práci pro to druhé. Tam i tam potkávám zajímavé lidi, dostávám nové impulzy. Jediné, s čím zápasím, je čas. Ale zatím to nějak jde.

Vedle divadla se stále věnuješ také práci pro rozhlas. Na čem v současné chvíli pracuješ?

No rozhlas právě musel jít v posledním roce trochu stranou. Točila jsem nějaké menší věci přímo v Budějovicích. Zajímavý je například projekt Českého rozhlasu Plus – Česká kronika. Loni to začalo jako série

miniher – dokudramat k různým důležitým milníkům v naší nedávné historii. Je to trochu práce na koleně, protože na to není moc peněz, a tím pádem člověk musí pracovat rychle. Výhodou ale je, že se člověk sám dozdělá, řadu detailů jsem neznala. A hlavně ten projekt dává smysl.

MARTINA SCHLEGELOVÁ

Vystudovala dramaturgii a režii činoherního divadla na pražské DAMU. Už od studií se zajímala o současnou dramaturgii a nezávislou scénu, až v roce 2006 zakotvila jako umělecká šéfka v nezávislém pražském Divadle LETÍ, se kterým ji spojuje právě „vášeň pro nové hry“. Pro Divadlo LETÍ nastudovala více než patnáct inscenací, z nichž nejvýraznější byly *Bazén (bez vody)*, *Terminus*, *Zpověď masochisty* nebo *Olga (horror z Hrádečku)*. Podílela se také na mezinárodním projektu *Proti lásce, proti pokroku, proti demokracii*, který LETÍ uvedlo ve spolupráci s Centrem současného umění DOX.

Vyzkoušela si i práci v městských divadlech, např. v Klicperově divadle v Hradci Králové, ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti, v brněnském HaDivadle nebo Divadle J. K. Tyla v Plzni či Divadle F.X. Šaldy v Liberci. Jedenáct let působila jako pedagog na katedře Teorie a kritiky na DAMU, kde také složila doktorskou zkoušku. Příležitostně překládá z angličtiny, zejména současné britské dramatiky. Od roku 2013 se věnuje i rozhlasové režii, čtyři roky pracovala jako kmenová režisérka Českého rozhlasu.

Od února 2018 působí jako umělecká šéfka činohry Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, kde inscenovala např. *Elity* Jiřího Havelky nebo iniciovala imerzivní koprodukční projekt CAMPO.

Premiéry a užití děl

☆ první provedení
🏠 česká premiéra

1. 9. 2019
OLDstars Praha

Lot Vekemans
JIDÁŠ

překladatelka: **Jitka Jílková**

7. 9. 2019
Činoherní klub o.p.s. Praha
Sarah Page:

K.Š.E.F.T.

překladatelka: **Zuzana Ščerbová**

10. 9. 2019
Spolek Jedl Praha
Georges Bernanos –
Lucie Trmíková, hledáme dědice
překladatelky Evy Formanové
ZLÝ SEN
Podle románů Georgese
Bernanose.

14. 9. 2019
Divadlo Šumperk

František Hrubín –
Václav Klemens

ROMANCE
PRO KŘÍDLOVKU

19. 9. 2019
Viola Praha
Roald Dahl – Lída Engelová –
Johana Kudláčková,
překl. **Richard Müller**
liter. předlohy
SKOPOVÉ NA PORÁŽKU

21. 9. 2019
Švandovo divadlo na Smíchově
Praha (Studio)
Vladimír Holan – **Jan Werich** –
Pavel Jurda
HADRY, KOSTI, KŮŽE

25. 9. 2019
A Studio Rubín Praha
Georges Pérec – Vojtěch Bárta
překl. **Alena Novotná**
VĚCI

26. 9. 2019
Národní divadlo
moravskoslezské Ostrava;
Opereta (Divadlo „12“)
Jason Robert Brown
PĚT LET ZPĚT
překladatel: **Tomáš Novotný**

26. 9. 2019
Společnost Dr. Krásky Praha
Karol Wojtyła
VYZAŘOVÁNÍ OTCOVSTVÍ
(MYSTÉRIUM)
překladatelka: **Helena Stachová**
úprava: Petr Lanta a kolektiv

27. 9. 2019
Horácké divadlo Jihlava
Johann Wolfgang Goethe –
Jakub Čermák – Josef Doležal
UTRPENÍ MLADÉHO
WERTHERA
s použitím překladu:
Erik Adolf Saudek

VÝHODNÉ PROVOZOVÁNÍ HER – ZAPLACENÉ ZÁLOHY

Divadelní oddělení upozorňuje na možnost výhodného provozování her zahraničních autorů, kde již byla zaplacena záloha a dílo lze tedy do vypršení smlouvy provozovat pouze za příslušná procenta honorářů zahraničních autorů (k nim je samozřejmě nutno připočítat procenta pro překladatele, příp. úpravu). Seznam je řazen chronologicky, novinky jsou vyznačeny tučně. Pro amatéry všechny francouzské hry za zálohu 400,- EUR netto na 8% z brutto tržeb, garantované minimum 90 EUR netto za představení, a španělské hry za zúčtovatelnou zálohu 300–400,- EUR netto na 8% z brutto tržby.

Synopse zde uvedených her naleznete na internetové stránce www.dilia.cz/synopse.

JMÉNO AUTORA – NÁZEV HRY	% Z HRUBÝCH TRŽEB (ZAPLACENO DO)
Woody Allen – Zahraj to znovu, Same (přel. D. Hábová)	7,7 % netto z btto (30. 6. 2021, profesionální divadla)
Woody Allen – Prokletí nefritového škorpióna (přel. O. Sokol)	7,7 % netto z btto (30. 11. 2020, profesionální divadla)
Woody Allen – Sex noci svatojánské (přel. J. Stach)	7,7 % netto z btto (30. 6. 2020, profesionální divadla)
Marina Carr – U kočičí bažiny (přel. O. Bártová a Š. Císařová)	6 % netto z btto (21. 9. 2020, profesionální divadla)
Ray Cooney – Dvouplošník v hotelu Westminster, Prachy? Prachy!, Rodina je základ státu, 3 + 3 = 5 (přel. B. Hodek)	6 % netto z btto (28. 2. 2021)
Ray a Michael Cooney – Tři bratři v nesnázích (přel. J. Fisher)	6 % netto z btto (31. 12. 2020)
Michael Cooney – Habaďúra, Nájemníci pana Swana (přel. R. Dubský)	6 % netto z btto (31. 12. 2019)
Noël Coward – Líbánky ve čtyřech (přel. J. Z. Novák)	7 % netto z btto (8. 12. 2019)
Noël Coward – Rozmarný duch (přel. E. Bezděková)	7 % netto z btto (28. 2. 2021)
Christopher Hampton – Nebezpečné vztahy (přel. L. Smoček a V. Smočková)	8 % netto z btto tržeb (9. 4. 2023, profesionální divadla)
Colin Higgins – Harold a Maude (přel. A. Jerie)	7 % netto z btto (24. 5. 2021)
Neil LaBute – Tlustý prase (přel. D. Hábová)	7,7 % netto z btto (8. 4. 2022)
Daniel Keyes – Růže pro Algernon (přel. O. Černý)	7 % netto z btto (31. 3. 2020)
Martin McDonagh – Osířelý západ (přel. O. Sokol)	6,5 % netto z btto (31. 12. 2020)
Arthur Miller – Čarodějky ze Salemu (přel. K. Hliská)	7 % netto z btto (31. 12. 2020)
Arthur Miller – Smrt obchodního cestujícího (přel. J. Chuchvalec)	9 % netto z btto (31. 12. 2021)
Bernard Slade – Vzpomínky zůstanou (přel. R. Černý)	7 % netto z btto (31. 12. 2022, profesionální divadla)
Neil Simon – Bosé nohy v parku (přel. I. T. Havlů, K. Iváková)	8 % netto z btto (31. 10. 2020, profesionální divadla)
Tennessee Williams – Kočka na rozpálené plechové střeše (přel. M. Lukeš, Z. Josková)	8 % netto z btto (30. 6. 2022)

12 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – České hry

Pro usnadnění orientace v synopsích námi zastupovaných her připojujeme ke každé z nich grafické značky, které přiblíží charakter hry, žánr, obsazení atd.

TRHÁK – hry, které doporučujeme zvláštní pozorností, jsou totiž buď horkými novinkami nebo již zaznamenaly velké úspěchy na světových scénách.

KOMEDIE – hry, které je možno zařadit do žánru komedie.

HRY SE ZPĚVY, MUZIKÁLY – hry jednak hudebně dramatického žánru, nebo ty, které alespoň částečně obsahují zpěvy či tance.

HRY DOSTUPNÉ V ELEKTRONICKÉ PODOBĚ – hry, které máme k dispozici v elektronické podobě, a můžeme Vám je proto obratem poslat e-mailem.

KOMORNÍ HRY – hry s malým obsazením, maximálně do čtyř postav.

HRY VHODNÉ PRO AMATÉRY – hry vhodné pro profesionální soubory, ale zároveň dostupné i pro amatérská divadla.

HRY VHODNÉ PRO DĚTI A MLÁDEŽ, POHÁDKY – hry vhodné jednak pro dětské diváky, ale také pro mladé inscenátory, studentská, dětská divadla apod.

LOUTKOVÉ HRY – hry čistě loutkové, nebo i takové, ve kterých spolu s loutkami vystupují i živí herci.

NABÍZÍME České hry

FRANTIŠEK DERFLER V DILIA

BOŽÍ DUHA

Jaroslav Durych, František Derfler

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Dramatické setkání dvou lidských osudů přerůstající v podobenství o bloudění, lásce a vykoupení člověka. Příběh lásky a smrti, viny, pokání a odpuštění.

Adaptace vycházející z knižního vydání *Boží duhy* z roku 1969 a 1991 vytváří textový základ pro jevištní uchopení této jedinečné Durychovy práce, která reflektuje básnický svrchovaným způsobem stále palčivou otázku odsunu sudetských Němců. V opuštěné vydlidněné krajině se setkává starý muž, Čech s mladou německou ženou, která prošla peklem zneuctění a ponížení. Jejich dialog se proměňuje ve vzájemnou, na dřeh jdoucí zpověď, kdy jeden podává ruku druhému při trnitém výstupu z temnot ke světlu – k vzájemnému pochopení, odpuštění a lásce.

Adaptace koncentruje Durychův text do pěti obrazů odehrávajících se v trojím prostředí jednoho proměnlivého jevištního prostoru. Ponechává pouze dvě ústřední postavy, dialogy kráčí a zhušťuje, místy neopatrně zasahuje do textu tam, kde by replika zněla příliš knižně. Při všech těchto úpravách respektuje předlohu, snaží se nezkrasit smysl

a hlavní motivy Durychova díla. Nic svévolně nepřepisuje, pracuje výhradně s autorovým textem.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DŮM U TONOUCÍ HVĚZDY @ @ A

Julius Zeyer, František Derfler

Obsazení: 2 muži

V tajemném domě na pařížském předměstí dožívá svůj bludný život Daniel Rojko, raněná duše unavená vyprahlostí materialismu a filosofické skepse, toužící po Absolutnu, a zároveň rozvrácená jeho marným hledáním. Toužil a snil, život mu mnoho sliboval, avšak zasažen ničivou milostnou vášní, která ho dovedla až ke zločinu, ztrácí poslední zbytky energie a důvodů k životu. Zklamán vlastními nesplněnými sny a promarněným životem, týrán drásavou výčitkou vraždy, hyne v rozvratu a šílenství. Snová fantastičnost, porozumění a láska k člověku vyvrženému na okraj života, hluboká psychologická introspekce spolu s existenciálním a metafyzickým tázáním staví Zeyerův příběh do blízkosti strhujících dramatických příběhů Dostojevského.

Jevištní adaptace se soustřeďuje pouze na dva protagonisty příběhu, Zeyerův text koncentruje do deseti obrazů odehrávajících se v dvojím prostředí jednoho proměnlivého jevištního prostoru. Vypouští popisné pasáže a odkazy, dialogy krátí, zhušťuje a vyostřuje. Text sám bylo třeba citlivě upravit: zachovat Zeyerův mélos a jeho jazykovou osobitost a zároveň odstranit slovosledné starobylosti poplatné lumírovské poeie, které by dnešní divák pocítoval jako šroubované, strojené a nepřirozené. Jen místy zůstávají v textu, záměrně a nenáhodně, adjektiva kladená za substantiva.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SMRT IVANA ILJIČE @ @ A

Lev Nikolajevič Tolstoj, František Derfler

Překlad: Emanuel Frynta

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 muž (+ dětská nemá role)

Hluboký, nemilosrdný pohled do života „obyčejného člověka“ postaveného tváří v tvář smrti. Konfrontace s nevyhnutelností vlastního konce líčená z nitra protagonisty příběhu.

Tento vlastní pohled Ivana Iljiče na přicházející konec vyvstává v Tolstého novele z širšího rámce autorského líčení, jeho význam je však základní, je vlastní osou díla. Adaptace se záměrně soustřeďuje na jedinou postavu ve snaze co nejkoncentrovaněji postihnout tuto ústřední dějovou i významovou linii. Jde o pokus o jevištní uchopení existenciálního a mravního problému, jímž je otázka individuální smrti, která je v konzumním světě anonymizována, zatlačována do pozadí a jaksi pod práh individuálního i společenského vědomí. Vznikla tak čtyřvětá skladba rozvíjející pascalovské téma úzkostiplné konečnosti člověka završované paradoxním paprskem naděje.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TŘETÍ TREST @ @ A

František Derfler, Leonid Andrejev

Překlad: Ludmila Dušková

Obsazení: 2 muži, 2 ženy + 2 vedlejší postavy

Simuloval doktor Keržencev šílenství, aby zabil, nebo zabil proto, že byl blázen? K expertíze byli povoláni čtyři psychiatři a jejich názory se rozcházejely 2:2. Při procesu se obžalovaný choval velmi klidně, na

svou obhajobu však neuvedl nic. Intelektuál racionálně orientovaný doktor Keržencev sice provede rafinovaně promyšlenou vraždu, pak ale zjistí, že není pánem svého duševního stavu, že se takřkajíc vymkl sám sobě z rukou.

Dramatický příběh podle povídky *Fixní idea*, která je psána v Ich formě jako výpověď hrdiny příběhu o tom, co ho vedlo k zavraždění přítele. Výpověď obsahuje výslovné repliky na předpokládaná stanoviska adresátů (psychiatrů, soudních znalců) a má výrazně dialogickou stránku. Jevištní adaptace vychází právě z tohoto rysu textu a staví scénickou podobu na jeho rozvinutí. Kromě doktora Kerženceva uvádí na scénu postavu vyšetřujícího profesora Džembického a postavu lékařky jako adresáty Keržencevovy výpovědi. Kromě těchto dvou se objevují ještě dva Zřízenci jako jakýsi mlčenlivý živý inventář psychiatrického ústavu. Rozvinuta je role epizodní, ale významné postavy Máši, která zde představuje prostomyslný avšak vroucně zbožný pokorný a chápavě soucítící protějšek sebestředného, vlastní výlučnosti a schopnostmi rozumu opojeného Kerženceva. Vědomí souvislosti Andrejevovy tvorby s expresionismem přivádí třikrát do hry výrazový tanec.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ZAPOMENUTÉ SVĚTLO

Jakub Deml, František Derfler

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

Tragédie nenaplněné lásky básníka, kněze a prokletého člověka J. D.

V „roztočeném šrotovníku nenávisti a opovrzení“ křičí, spílá a vzlyká básník svůj spor duše s tělem, srdce se světem, člověka s Bohem, jedince se společenstvím.

„Vedle středověkého Tkadlečka a díla Boženy Němcové nejtragičtější česká kniha.“ (Roman Jakobson)

Zapomenuté světlo je nepochybně jedním z pozoruhodných děl české literatury první poloviny dvacátého století. Deml, bytost krajně rozporuplná, ocitá se v polovině třicátých let v hluboké krizi. Je zklamán vývojem první republiky, česká kulturní veřejnost, až na výjimky, odsoudila jeho knihu *Mé svědectví o Otokaru Březinovi*, umírá jeho nejbližší přítelkyně, spisovatelka Pavla Kytlicová. Po těchto událostech se Deml sblížil s německou hraběnkou Kateřinou Sweerts Sporckovou, která jej však ponižujícím způsobem odmítla. Tehdy, citě se zklamán přáteli, „proklet českým i německým národem“, zneuznán jako básník, píše horečně během několika dnů a nocí *Zapomenuté světlo*. Vrací se v něm utkvělé motivy, smrt umírající selky, kterou se básník a kněz marně snaží zachránit, trýzeň zklamání lásky, erotika, smrt a věčnost.

Jevištní adaptace vychází především ze stejnojmenné básnickovy knihy, těží však i z jeho děl dalších: *Miriam*, *Piseň vojína šilence*, *Život jak já jej vidím*, *Rodný kraj* a především z výboru Demlových snových textů *Můj oátec*. Text adaptace je rozvržen do deseti obrazů, v nichž se skutečnost střídá s realitou snu, vzájemně se doplňují a osvětlují.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HALLOWEEN V BUŠI ZŘÍM

Edgar Dutka

Obsazení: 8 mužů, 6 žen (variabilní)

Hra se odehrává ve skupině krajanů, kteří emigrovali po roce 1948 a zabydli se každý po svém, nevede se jim špatně, při každé společné příležitosti se sjíždějí a oslavují. Tentokrát Halloween. Mary je podnikavá (vždyť dokázala utéct z vězení) organizátorka a přirozená hlava této skupiny přátel. Vše se odehrává kolem jejich víkendové chalupy uprostřed buše. Avšak

ve roce 1968 po dvaceti letech legálně přijede z domova její syn Ben s kamarádem Rickym. Mary ho velkoryse nechá poznat Austrálii a samozřejmě předpokládá, že syn u ní zůstane. Jenomže Ben si už ve třiceti vysnil jinou kariéru. Život s matkou se mu líbí, ale doma má téměř hotová studia scenáristiky, dva scénáře ve filmovém studiu připravené k realizaci a sám chce být spisovatelem. A teď najednou má před sebou nabídku blahobytného života v cizí zemi, za cenu opustit dlouhodobě budovanou vizi svého života. Aby toho nebylo málo, zamiluje se do krajanek, která je rozhodnuta zůstat. A proti Benově vizi tam doma přijely tanky okupantů. Jak tohle všechno vyřešit? Celý děj se přenesení do domu Mary ve městě u moře. Je toho hodně, co je na Bena naloženo a nikdo mu nepomůže, jen on sám. Kromě barvitěho obrazu emigrace je to psychologické drama.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

PROF. MGA. EDGAR DUTKA (*1941)

Scenárista a spisovatel. Po dokončení studia filmové scenáristiky na FAMU (1971) pracoval rok ve scenáristickém oddělení FS Barrandov, ale nakonec našel na dalších 17 let práci jako dramaturg a scenárista filmů animovaných ve Studiu Jiřího Trnky (44 realizovaných scénářů). K té době se váže i počátek jeho scenáristické spolupráce s režisérem Jiřím Bartou (*Klub odložených*, celovečerní loutkový film *Na půdě aneb Kdo má dneska narozeniny?* a stále rozpracovaný *Golem*). Z filmografie jmenujme loutkovou pohádku *O Maryšce a vlčím hrádku* (Cena J.Trnky), mezinárodně úspěšný *Konec krychle* (Cena filmové poroty v Cannes 1980), *Všehochlup* (1978), *Drátovat ftkovat* (1980). Od roku 1991 až dosud působí jako pedagog na Filmové akademii (FAMU), nyní již pouze externě. Přednáší historii animovaného filmu, napsal dvoje skriptá (*Animovaný film – Minimum z české animace* a *Minimum z dějin světové animace*). Vedle pedagogické práce se s pádem totality mohl vrátit k literatuře.

Filmografie: Dětský hraný seriál *Medvědi nic nevědí* (ČT Brno) a celovečerní hraný film *Potkal jsem ho v ZOO*. Celovečerní loutkový film *Na půdě aneb Kdo má dneska narozeniny?* (rež. J. Barta). Jako dramaturg spolupracoval na filmech Ireny Pavláskové *Zemský ráj to napohled* a Zdeňka Jiráského *Poupata*.

Bibliografie: V roce 2003 vydal knihu povídek z dětského domova *U útulku 5* (Prostor), kterou napsal v roce 1963, ale tenkrát ji nakladatelství odmítla z politických důvodů. Kniha byla nominována na Cenu Magnesia Litera (2002). V roce 2004 vyšel jeho román *Slečno, ras přichází* (Prostor), který byl oceněn Státní cenou za literaturu 2005. Následovaly knihy *Stažení z kůže ze tmy vycházíme* (Torst 2007), soubor povídek z období komunismu, a *Záliv Osamění a zapomenuté australské povídky* (Listen 2007) je mou další vzpomínkou na Austrálii. *Dvanáct nejkrásnějších pohádek napadených skřítky Kazisvěty a mnou zachráněných* (MF 2009) je aktualizovaný přepis pohádek K. J. Erbena a konečně v edici České televize vyšel jeho knižní přepis filmového scénáře *Na půdě*.

TŘI SMRTI MARTINA ŠMÍDA ☺@♻️

Petr Erbes

Žánr: dokumentární klauniáda

Obsazení: 2 muži, 1 žena a další postavy (variabilní)

Tři smrti Martina Šmída vypráví na základě dokumentárních pramenů fiktivní milostný příběh z listopadu 1989. Ústřední postavou je poručík StB Ludvík Zifčák, který se snaží infiltrovat do studentského hnutí. Tam potkává Janu Struneckou a ve falešné roli studenta Milana Růžičky se pokouší získat nejen její důvěru, ale snad i její srdce. Děj se ve spirálách

stáčí k okamžiku „smrti“ Ludvíka Zifčáka alias Milana Růžičky alias Martina Šmída a tuto událost z několika úhlů rekonstruuje.

Hra nezůstává pouze v historii, ale výrazně se obrací do současnosti. Kdo je Ludvík Zifčák dnes? Jak vypadá jeho pohled na porevoluční společnost? Jak tehdejší události vnímá Jana Strunecká?

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

JOSEF ROSOL A KONRÁD SLIZ

Barbora Haplová

Žánr: pohádka

Obsazení: variabilní

JOSEF ROSOL: Už je to 20 let, co jsme tu naposledy viděli jakéhokoli Slize. Váš otec bez vysvětlení zmizel! Všechny stroje jsem ručně vyčistil, opravil vlastníma rukama, osobně získal důvěru zákazníků! Zkrátka postavil jsem továrnu znova na nohy!

KONRÁD SLIZ: (se rozčílí) To je mu ale úplně jedno! (přešel se) Teda: To je MI úplně jedno. Právem mi patří přesně 500 promile týchle továrny!!

Josef Rosol pracuje jako svědomitý ředitel továrny na želatiny všeho druhu. Místní obyvatelé, pracovníci i samotné želatiny ho mají rády pro jeho pracovitost a dobrosrdečnost. Vše funguje, jak má, a k tomu se chystá vzrušující Žouželův pětiboj, kde gumoví salamandři, krémy na boty a další potvůrky změří své síly. Jenže v tu chvíli do továrny přijíždí cizinec Konrád Sliz a tvrdí, že je polovičním dědicem továrny. S jeho příchodem ožívá stará historie nesváru otců Rosola a Slize a děsivá příšera, která žije ve sklepech továrny.

Pohádka o tom, že nikdo není lepší než ostatní, kombinuje komické charaktery s důležitým ponaučením. Hra je vhodná k alternativnímu, loutkovému či dětskému nazkoušení.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

BARBORA HAPLOVÁ (*1992)

Narodila se roku 1992 v Praze. Její tvorba obsahuje hned několik rozhlasových seriálů pro děti. Bláznivý sci-fi seriál *Vladana a Prasopes I-III* vychází na CD ve vydavatelství Radioservis a momentálně čeká i na knižní vydání u nakladatelství Pikola. Dále je autorkou seriálů *Podvodníci*, *Pohádky z bubenečské nádražky*, *Ze strastiplného života batohů Šusti a Břišouna*. Ve své tvorbě pro děti a mládež je nejvíce ovlivněna dlouholetým sledováním divadla Minor, stejně jako jeho publika.

V roce 2017 absolvovala Katedru teorie a kritiky na pražské DAMU. V době studií se umístila v dramatické soutěži o nejlepší divadelní hru na téma Ferdinand Vaněk dnes s krátkou hrou inspirovanou jazykem *Ptydpe*, která byla při slavnostním večeru uvedena jako scénické čtení. Ve tvůrčím psaní se zde rozvíjela pod vedením Romana Sikory, Jana Vedrala či Jaroslava Vostřého.

Barbora Haplová je autorkou několika povídek a próz pro dospělé, v současné době připravuje svoji první rozsáhlejší beletrii pro edici *Tvář* v nakladatelství Vyšehrad. Zároveň chystá námořnický rozhlasový večerníček *Kapitán Kiking a jeho bídná posádka*. V lednu 2020 bude mít v Českém Rozhlase premiéru její celovečerní dětská hra *Josef Rosol a Konrád Sliz*, kterou naleznete v nabídce DILIA.

AGENT TZV. SPOLEČENSKÝ (2018) ⚡@♿️Ⓐ

Martina Kinská , Radek Schovánek

Obsazení: 3 muži, 1 žena

Silný komorní příběh rodiny, na jejímž počátku byl úkol StB.

Téměř detektivní drama prolínající časové roviny normalizace a dnešních dnů. Vynořování těžkých okamžiků i absurdit, které s sebou minulý režim a uhýbání v něm nesly. Zraněná blízkost a důvěra, a přece rodina jako jediný pevný bod. Ještě včera jsme si mysleli, že se známe. Dnes už ruku do ohně za své blízké zřejmě nedáme. Natož sami za sebe.

Fenomén tzv. společenských agentů, tedy osob, které byly nasazeny na své blízké, byl za normalizace častějším jevem, než by se na první pohled zdálo. Většina agentů byla ke spolupráci donucena vydíráním či vyhrožováním, což však nijak nezmírnilo dopady jejich hlášení. Ale možná je to z jistého úhlu pohledu pochopitelné.

Děj komorní hry se (kromě retrospektivních vstupů) odehrává v jediném dni. Syn má nazítří odletět na studijní pobyt do USA, ale ještě se přišel rozloučit s rodiči. Ti jsou ve starém bytě poslední noc; zítra se stěhují do vysněného domu. Jedna etapa rodinného života se definitivně uzavírá. Vše je jak má být pouze do okamžiku, než syn obviní otce z toho, že byl jako agent StB nasazen na matku. Začínají se odkrývat události, na něž chtěli oba rodiče z nejrůznějších důvodů zapomenout. A ukazuje se, že zdaleka není vše tak černobíle jasné, jak by se na první pohled zdálo, a minulost zdaleka není za námi.

Autorka a režisérka Martina Kinská získala za původní inscenaci textu Cenu Marka Ravenhilla 2018.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ZAHRADA JANE AUSTENOVÉ ⚡@♿️Ⓐ

Lenka Lagronová

Obsazení: 3 ženy

„Cení se tělo, ne román. Právo na život získáte půvabem, nikoli myšlenkou...“

Hra zobrazuje trnitou cestu, již se musela prodírat slavná anglická spisovatelka Jane Austenová. Osudem slavné anglické spisovatelky se Lagronová zabývala už ve své rozhlasové hře Jane. Podobně jako v rozhlasovém dramatu jsou hlavními postavami Jane Austenová, její ovdovělá matka a sestra Cassandra. Tentokrát se ale zápletka netočí kolem setkání spisovatelky s kdysi milovaným mužem, který se oženil s jinou. Ústředním tématem *Zahrady* je rozhodování mezi rodinou, dětmi a seberealizací, tedy psaním. Matku – vdovu po reverendovi a její dvě stárnoucí, neprovdané dcery Jane a Cass sužuje nejen ekonomická krize, ale i nuda a nenaplněný život. Nad koši plnými ovoce se rozhodují jak naložit s plody jejich zahrady i života. Jablka a hrušky. Samota a romány. Síla nejen k touze, ale i k rozhodnutí.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

SVATÝ VÁCLAV @Ⓐ

Lenka Lagronová

Obsazení: 6 mužů, 2 ženy (variabilní)

„Národním symbolu chcípnul kůň, ale jede se dál. Něco se tu děje úplně špatně, něco někdo obrátil hlavou dolů, ale všichni se tváříme, že je to v pořádku.“

Co se skrývá za tajemstvím fenoménu „Svatý Václav“, ke kterému český národ vzhlíží a jehož se dovolává vždy, když je nejhůř? Kamenný pomník na Václavském náměstí? Blasfémie v podobě Václava na koni obráceného vzhůru nohama? Legenda obrácená naruby? Jaká byla skutečnost? V čem

byla jeho síla? A proč byl svatý? Zneužití symbolu v době okupace. Existuje rozpor mezi politikou a morálkou, vládou a svatostí?

Hru o symbolu státnosti v moderním pojetí zasadila dramaticka Lenka Lagronová do fiktivní současnosti. Hlavní postavou hry je mladý pražský arcibiskup, který jde s dobou: snídá smoothie a posiluje. V současných lidech se snaží nezvyklou formou znovu probudit úctu k symbolům české státnosti. Zakáže například svatbu dcery českého premiéra ve svatovávčenské kapli. Z trosek rozbité legendy o Václavovi, kterou někdo obrátil vzhůru nohama, skládá hlavní hrdina nový pomník. Jeho úsilí je snahou o pochopení podstaty mýtu a obnovení jeho původního posvátného a státotvorného rozměru. Polemika s nadřazeností světské moci nad duchovní, diskuse s naší současností, zápas o legendu a její dnešní význam a smysl.

Původní hra české dramaticky byla napsaná pro Horácké divadlo v Jihlavě.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

MAMINKA (2019)

Tomáš Loužný

Žánr: krátká hra

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Dva dávno odrostlí bratři nejsou schopni začít skutečně žít. Navzájem se milují i nenávidí, ale jedno je spojuje: oba postrádají a hledají maminku. Maminku může nahradit kdokoli, kdo je ochoten nebo přinucen přistoupit na pravidla hry, pokud tedy nějaká vůbec existují. Hra o nečekané návštěvě, krtkově dortu a nespláchnutém záchodě. Zjevenou reflexivní relací rodiny jako rodiny toto post-metaforické drama dokazuje platnost prastaré ideje Rosenblüthovy a Wienerovy, a sice že „nejlepším modelem kočky je jiná, nebo pokud možno táž kočka“.

Text vznikl v rámci projektu The 24 Hour Plays® v Divadle X10.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME PŘELOŽENÉ zahraniční hry

POUTO (LE LIEN)

François Bégaudeau

Francie

Překlad: Alexander Jerie

Žánr: komedie

Obsazení: 1 muž, 2 ženy

Jsmo v jídelně, večeře právě skončila. Poštovní úřednice v důchodu Christiane je velice činorodá, až k nezastavení! Nabízí svému synovi Stephanovi kozí sýr. Stephane se ale nekonečně nudí, je ponořený do svých myšlenek a je mu úplně jedno, že oddělení sýrů v Carrefouru je na tři dny zavřené. Stephan se po chvíli zvedne, oblékne si bundu a chce odejít. Pro svou matku má jen zvláštní, až hrubá slova. Christiane nechápe, co se děje. Má přece takovou radost, že svého syna zase vidí. Ale právě matčino chování se namyšleného Stephana, který je zřejmě uznávaný spisovatel, nepříjemně dotkne. Vyčítá jí totiž, že jeho knihy nečte.

Christiane je vdova, která má ráda život a své přátele. Jednou z nich je Françoise, kolegyně z jógy. Stephanova pověst jde více méně mimo ni. A konečně, copak se nechová stejně jako jakákoliv jiná matka? To ale Stephanovi nestačí. Jak to, že se matka nezajímá o jeho tvorbu? Stephan se začne utápět v nesmyslných teoriích, že je matka nacistka nebo levičák... Kdo se má v tom klukovi vyznat? Christiane toho se synem moc společného

nemá... Zato když se objeví Françoise s dortem, ty dvě si mají hned o čem popovídat. Françoise ji chápe, ani ji Stephanovy knihy příliš nezajímají, ale zato ji zajímá on jako člověk. Zná ho totiž už jako docela malé dítě.

Hra *Pouto* v sobě nese věčné téma: Svým rodičům máme pořád co vyčítat, ale když z našeho života odejdou, spousty věcí litujeme... Tak proč komplikovat to, co je jednoduché? Tak se na život a rodinné vztahy dívá Christiane, která ani zdaleka není hloupá. Ona prostě svoje děti miluje, ať jsou slavné nebo ne!

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

TOM NA FARMĚ (TOM À LA FERME, 2009)

Michel-Marc Bouchard

Kanada

Překlad: Petr Christov

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 2 ženy

FRANCIS: Celý roky jsem věděl, že se tady jednou musíš objevit. Neznám tě. Nevím, jak se jmenuješ, ale věděl jsem, že jednou se tady objevíš. Na louce, tam nahoře na kopci, je kravská jáma. Tam se házejí nemocné krávy, co umřou. O jednu mrtvolu víc nebo míň, nikdo si ničeho ani nevšimne a můžeš mi věřit, že nikomu se v tom nebude chtít hrabat. Kojoti všechno dokonale vyčistí. Takže pěkně uděláš všechno, jak říkám. Nic víc, nic míň.

Tom, mladý muž, který pracuje v reklamce ve velkém městě, přijíždí kamsi na venkov. Na pohřeb svého přítele. Na farmě se o osmačtyřicet krav stará matka jeho zesnulého milence Agáta a její druhý syn, bratr mrtvého, Francis. Agáta chodí do kostela, pracuje, vaří a o sexuální orientaci svého mladšího syna nic netuší. Francis, který nejde pro ránu daleko a kdysi "to

jednomu natrhl", ovšem ví, jak se věci s bráškou mají. A svému mrtvému bratrovi je navenek až nebezpečně podobný.

Tom se postupně zaplétá do dusné atmosféry na farmě kdesi uprostřed ničeho. Mezi poli kukuřice, s jámou plnou kravských mršin na kopci za statkem, za vytytí kojotů. Zkušený kanadský (resp. quebecký, a tedy franko-fonní) autor Michel Marc Bouchard (*1958) nás do svého komorního příběhu nechává nahlédnout nejen během úsporných a přitom výmluvných dialogů, ale také prostřednictvím výtečně komponovaných vnitřních monologů titulní postavy Toma, s nímž krok za krokem pronikáme do vnitřního světa dalších postav. Včetně jistě Sáry, která přijede za Tomem a z jistých důvodů se vydává za Ellen. Ale proč...?

Bouchardova hra je plná emocí a přitom zůstává bytostně divadelní, obrazivá; nabízí spoustu příležitostí pro rozličná režijní čtení, má daleko k banalitě. Tom s dalšími na farmě tančí, líbá, trpí, dojí, vypráví i mlčí. A nakonec...

Hra byla přeložena do desítky jazyků a obdržela několik významných ocenění: Cenu francouzské S.A.C.D. za nejlepší frankofonní hru za rok 2012, americkou Lambda Literary Award za nejlepší hru roku 2014 a torontská Asociace divadelních kritiků jí udělila cenu za nejlepší kanadskou hru roku 2015.

Podle Bouchardovy hry natočil v roce 2013 svůj film quebecký režisér a herec Xavier Dolan (*1989), jenž za něj na Mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách 2013 získal cenu Mezinárodní federace filmových kritiků FIPRESCI.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

LÉČITEL (DER HEILER, 2008)

Oliver Bukowski

Německo

Překlad: Iva Hohnová

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 muž

Prof. Dr. Matthes Grebenhoeve, velice uznávaný a úspěšný psychoterapeut s pověstí záračného léčitele, byl nalezen nahý vedle mrtvé ženy, své bývalé pacientky. Případ a selhání profesora se zdá být jasné a je perličkou pro média, přičemž je profesor označen za „perverzního“. Grebenhoeve se musí obhájit před etickou komisí své profesní skupiny, kterou kdysi sám založil. Grebenhoeve však vypráví jiný příběh, příběh o sebevraždě Sophie Brettschneider, inteligentní, vzdělané a atraktivní ženě, která je vybavena těmi nejlepšími předpoklady pro strmu kariéru. Jednoho dne však napadne spolkovou tiskovou konferenci a potupí ministryni, což vede k její roztržce se společností a jejím fungováním, ke vzniku deprese z důvodu ztráty perspektiv. Profesor se snaží odstranit příčinu deprese a uvědomuje si, že vyléčení je možné jen tehdy, pokud se Sophie přizpůsobí společnosti. To by však bylo realizovatelné pouze za předpokladu, že by společnost, do které se chce Sophie začlenit, nikoho nezvýhodňovala a naopak nevyžadovala. Grebenhoeve se vydává stále hlouběji do příběhu této ženy, a čím víc se od ní učí, tím více pochybným se stává jeho život, úspěch a smysl jeho práce. Je mu stále víc jasné, že svou pacientku nemůže osvobodit z pout jejího utrpení, až Sophie nakonec zvolí cestu rozloučení se se životem.

Tak jako i jiné monology, je i tento skrytým dramatem o více osobách. Prof. Grebenhoeve nemluví jen sám se sebou, nýbrž stojí před neviditelnou komisí, na kterou se obojuje, s vysokou mírou sebevědomí a povýšenosti ji poučuje, dává pocítit svou převahu, až téměř k pohrání. Bukowského příběh zprostředkovává hrozivé poselství: jednoho dne se může stát i tomu

nejsilnějšímu, že ztratí kontrolu nad svým životem a chováním, pozná hranice svých možností a vrhne se do náruče katastrofě.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

GIN GAME (1976)

Donald L. Coburn

USA

Překlad: Alexander Jerie

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Hra amerického dramatika vypráví o karetní vášni a křehkých vztazích mezi lidmi. V jednom domě pro seniory se potkávají on a ona. Prostřednictvím karetní hry zvané Gin mezi nimi vzniká vztah. Nikoli milostný, ale těsný lidský. Ten je však z jedné strany karetními sedánky podporován a z druhé lámán, protože naráží na mužovu neschopnost prohrávat. On je trochu bohém, ona puritánka. Dramatický účinek je postaven na tom, že ačkoli on učí ji, ona neustále vyhrává, protože jí jde karta. Ty tam jsou všechny jeho metody, taktika a psychologie. Ona má prostě štěstí, bere kartu za kartou a brzy je veškerá její snaha soustředěna jen na to, aby nevyhrála. To je ovšem snaha marná...

Ve hře amerického autora D. L. Coburna *The Gin Game*, která v roce 1978 získala Pulitzerovu cenu, se jednoduchá karetní hra stává metaforou života. Komorní hra pro dva zkušené herce se nejprve hrála na Broadwayi s Humem Cronynem a Jessicou Tandyovou a od té doby obletěla celý svět a poskytla ojedinělou hereckou příležitost mnoha hvězdám. U nás slavila úspěch v divadle Viola s Blankou Bohdanovou a Jiřím Somrem, kde vydržela na repertoáru krásných 14 let.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

WIFE BEGINS AT FORTY (1988) ⚡😊@A

Ray Cooney, Earl Barret a Arne Sultan

Velká Británie - USA

Překlad: Karel Franczyk

Žánr: komedie

Obsazení: 4 muži, 2 ženy

Sedmnáctileté manželství George a Lindy Harperových je v troskách, jen George si to stále nechce přiznat. Poté co je s jejich krizí konečně konfrontován, rozhodne se vypravit na vasektomii... Což pochopitelně nevyřeší vůbec nic. George se odstěhuje a Linda se zase vrhne do sebevzdělávacích kurzů. Ve snaze o mírumilovný rozvod se rozhodnou najmout si jednoho právníka, jejich nejbližšího přítele, což pochopitelně špatně dopadne. George se pokusí Lindu svést na gauči v obýváku, ale kvůli brzkému návratu syna z rande a dalším okolnostem jim není souzen úspěch. Díky tomu si ale uvědomí své vzájemné přetrvávající pocity a dojdou k poznání, že na manželství se musí pracovat a je třeba ho čas od času obnovovat. Někdy zkratka stojí za to dát věcem druhou šanci.

Hra měla úspěch na londýnském West Endu.

Text se v současné době překládá. Text anglického originálu je k dispozici v DILIA.

ZOUFALÍ MANŽELÉ (DESPERATE HOUSEMEN, 2013) 😊@👤

Jérome Daran, Alexis Macquart, Stephane Murat

Francie

Překlad: Jaromír Janeček

Žánr: komedie

Obsazení: 3 muži

Jérome dostal kopačky od své přítelkyně. Jejich vztah nebyl ideální, ale Jérome se bez ní cítí ztracený a chce ji zpátky. Obrací se tedy na své dva nejlepší kamarády, Alexe a Štěpána, aby mu pomohli vymyslet, jak ji přimět k návratu. Tím se strhne slovní smršť na téma „život ve dvou“, „vztah mezi mužem a ženou“, „co chtějí ženy“, „co všechno nedokáží pochopit muži“ atd. atd. Trojice známých komiků se v Paříži sešla, aby si vtipně zafilozofovala na tato věčná témata. Vznikla tak mimořádná komedie, která nabízí skvělé herecké příležitosti pro tři herce.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

CHUŤ MEDU (1958) @

Shelagh Delaney

Velká Británie

Překlad: Jiří Mucha

Žánr: činohra

Obsazení: 3 muži, 2 ženy

Hra se odehrává v Salfordu v severozápadní Anglii 50. let. Sledujeme příběh sedmnáctileté Jo a její matky Helen, žen z nižší třídy. Helen nechá Jo samotnou v jejich společném bytě, poté co si najde Petera, mladšího bohatšího milence. Jo ve stejné chvíli prožívá romantický vztah s Jimmym, afroamerickým námořníkem. Ten ji požádá o ruku, vzápětí ale odplouvá na

22 DIVADELNÍ ODDĚLENÍ – Přeložené zahraniční hry

moře a nechává tak Jo těhotnou a osamělou. Jo si najde přítele v homosexuálovi Geoffreym, který začne suplovat dítěti otcovskou figuru. Poté co Helen opustí Petera a vrátí se domů, Jo čelí ohrožení jejího nového domova.

Chuť medu je první hrou britské dramatičky Shelagh Delaney, kterou napsala v pouhých devatenácti letech. Původně ji zamýšlela jako román, nakonec se ale rozhodla pro formát divadelní hry ve snaze o revitalizaci britského divadla a reflektování sociálních problémů, kterými se v té době dle jejího názoru dostatečně nezabývalo. V roce 1958 měla hra premiéru v malém fringeovém divadle v Londýně. O rok později byla inscenace přenesena do většího Wyndhamova divadla na West Endu a o další 2 roky později vznikla filmová adaptace.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

RANDE S FEMINISTOU (2016) 😊@👥

Samantha Ellis

Velká Británie

Překlad: Lucie Kolouchová

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Kate si většinou vybírá vysoké, tmavé typy mužů. A ještě ke všemu ji přitahují zlobiví kluci. Ale pak potká Steva... a Steve je feministka. Zvládně překousnout její slabost pro různé odstíny rtěnek, pro sladké a pro romantické literární hrdiny? Hodí za hlavu všechny své etické zásady a naučí se ke Kate chovat o něco víc jako k ženě alespoň v posteli? Podaří se oběma nalézt novou formu romance vhodné pro 21. století? Komédie pro dva herce za jeden večer obsáhne dvě žádosti o ruku, dvě svatby a celou řadu nezapomenutelných postav.

How To Date A Feminist je úžasné vtipná variace ke všem hollywoodským romantickým komediím z pera Samantha Ellis, autorky úspěšné monografie z roku 2014 *How To Be A Heroine*.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

I LOVE MAMMA (2018) ⚡@

Hadar Galron

Izrael

Překlad: Ester Žantovská

Žánr: komedie

Obsazení: 1 muž, 9 žen

Tragikomedie o radostech a strastech spojených s údělem matek v dnešním světě. Nová hra izraelské dramatičky se z nejrůznějších úhlů pohledu dívá na velmi důležité mezníky v životě většiny žen – těhotenství a mateřství. Originální hořkosladká revue s nadhledem a nadsázkou nahlíží na velmi intenzivní fáze života žen, které s sebou přinášejí radost a štěstí, ale také bolest a starosti...

Hra měla premiéru 17. 3. 2018 v Městských divadlech pražských (Divadlo ABC).

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

LOVE SONG (2006) ⚡@

John Kolvenbach

USA

Překlad: Dana Hábová

Žánr: komedie

Obsazení: 3 muži, 2 ženy

Po úspěšné inscenaci v Chicagu se tato křehká komorní komedie dočkala i evropské premiéry na West Endu, kde byla nominována na Lawrence Olivier Award za nejlepší komedii roku. Nesmělý mladík Beane žije podivný osamělý život. Jeho zaměstnaná sestra Joan i její manžel se sice snaží udělat si na něj sem tam čas, ale ne vždy se jejich snaha setká s úspěchem. O to větší je jejich překvapení, když se Beane poté, co se do jeho

bytu vlupe tajemná zlodějka Molly, bezhlavě zamiluje a zcela se promění. Energie a optimismus, který z něj náhle vyzařuje, vnese závan čerstvého vzduchu i do Joanina stereotypního manželství. Jenže Joan vrtá hlavou, kde se vlastně Molly vzala...

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA (2018) @

Astrid Lindgren, Pavel Trtílek

Švédsko

Překlad: Josef Vohryzek

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní (řada epizodních postav)

Napínavé příběhy s Pipi Dlouhou punčochou, plné neobvyklých dobrodružství a radosti ze života, nás zavedou do světa neomezené dětské fantazie a hravosti. Pipi se spolu s Tomym a Anikou podívá do školy, na jarmark, na tichomořský ostrov, naučí děti smažit řamňance a zpívat píseň o strašlivých pirátech, poradí si s policajty i tuláky, zkrotí tygra a nakonec všechny zachrání před skutečnými piráty.

Dramatizace Pavla Trtílka měla premiéru 16. 2. 2018 v brněnském Divadle Radost.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

ŠTVANCI (RECKLESS, 1987)

Craig Lucas

USA

Žánr: černá komedie

Obsazení: 5 žen, 4 muži (možno také 4 ženy, 3 muži)

Rachel se na Štědrý den dozví od svého manžela, že si na ni najal vraha, a pokud se chce zachránit, musí okamžitě zmizet. Peripetie, které zažívá během útěku, zahrnují řadu eskapád včetně soužití s „autentickým“ Lloydem a jeho „hendikepovanou“ partnerkou Púťou, sezení u několika psychiatrů, výhru v televizní soutěži a bizarně temné opětvonné setkání s kajícím se manželem. Černá komedie o tom, že skutečnou identitou druhých si člověk nemůže být nikdy jist, a to ani svých nejbližších.

I když americký autor Craig Lucas (1951) napsal hru v 80. letech minulého století, rezonuje i v dnešní éře virtuálních identit.

Hra byla v roce 1995 zfilmována s Míou Farrow v hlavní roli Rachel.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

VĚŘÍM A NENÁVIDÍM (CREDO IN UNSOLODIO)

Stefano Massini

Itálie

Překlad: Irena Novotná

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 žena

Příběh tří žen, které mohou být stěží odlišnější. Židovka Eden je umírněná, liberálně smýšlející docentka historie. Palestinská radikalizující se studentka Širín se chystá na dráhu sebevražedné atentátnice. Americká vojínka Mina slouží v Tel Avivu. Tyto tři ženy svede dohromady tragická

náhoda. 8. dubna 2003 zastřelí Eden a Šírín Minino zásahové komando, které má zabránit plánovanému útoku. Tři ženy, tři střídající se a doplňující se monology, tři pohledy na svět, tři životní osudy. Konec už známe... Ale co se stalo rok před oním neštěstím? Jak to všechno začalo? A proč?

Víra (bůh) má blízko k nenávisti, to naznačuje originální název hry, slovní hříčka „credoinunsolodio“ se dá číst dvěma způsoby, „credo in un solo dio“, věřím v jednoho boha, nebo „credo in un sol odio“, v jednu nenávist.

Italská premiéra se odehrála 14. 11. 2011 v Teatro Verdi v Arezzu. Německá premiéra proběhla 22. 11. 2015 ve Staatsschauspiel Dresden, text zaujal i další německá divadla, inscenován byl například v Essenu, Münsteru, Aachenu, dále ve Francii a naposledy v Buenos Aires.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

MAŠKARÁDA ČILI FANTOM OPERY (2006)

Terry Pratchett - Stephen Briggs

Velká Británie

Překlad: Jan Kantůrek

Dramatizace: Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Obsazení: 9 mužů, 9 žen (variabilní)

„Šou musí pokračovat!“! Volné pokračování Pratchettových Soudných sester, tentokrát inspirované slavným muzikálem a románem Gastona Leroux.

Bábi Zlopočasná a Stařenka Oggová, největší čarodějky Zeměplochy, se vypraví do ankh-morporské Opery, kde pobíhá šílený Duch a mrtvoly padají z provaziště jako mouchy. S pomocí obou čarodějek a mladé Anežky Nulíčkové, která má talent nejen jako operní diva, ale rovněž skvělé předpoklady stát se čarodějkou, jsou nakonec odhaleni fantomové hned dva. Při pátrání po Duchovi prozkoumáme operu od sklepa po púdu a podrobně se seznámíme se zvláštnostmi operního provozu. M.j. poznáme ředitele Štandlíka, který naivně soudí, že řídit operu je stejně jako řídit sýrárnu,

sarkastického dramaturga Sardelliho, dále tajemného muže pro všechno, lehce retardovaného Valtra Plížu, subretu Kristinu, která na rozdíl od své kolegyně Anežky disponuje subtilním vzhledem i hlasem, anebo slavného tenora Enrika Basiliku, který sní, na co přijde. A ke slovu se opět dostane sympatický Smrt a nově i Krysí smrt!

Tato adaptace vznikla v r. 2006 pro první jevištní uvedení Maškarády v ČR – *inscenaci* H. Burešové v Divadle v Dlouhé ještě shlédli (a vřele ocenili) sám autor. Při plně vyprodaném hledišti se inscenace dočkala 80ti repríz a svým specifickým humorem přitáhla nejen znalce Pratchettovy Zeměplochy. Na VII. ročníku GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích se stala Komedii roku 2006 a získala cenu odborné kritiky i cenu diváků, představitelka Anežky Nulíčkové Helena Dvořáková získala tamtéž cenu za nejlepší ženský herecký výkon. Inscenaci natočila Česká televize.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

SOUDNÉ SESTRY (2001)

Terry Pratchett - Stephen Briggs

Velká Británie

Překlad: Jan Kantůrek

Dramatizace: Hana Burešová a Štěpán Otčenášek

Obsazení: variabilní

Na Zeměploše, která je placatá a putuje vesmírem na zádech obrovské želvy, se dějí nepředstavitelné věci. Kdo stojí mezi královstvím a zkázkou? *Soudné sestry* jsou svéráznou a vtipnou variací na Macbetha, Hamleta i další shakespearovské příběhy. Setkáte se s vévodou a vévodkyní Felmetovými, kteří vraždou uchvátili trůn v Lancer, s dvorním šaškem i s duchem zavražděného krále Verence, s hereckou trupou, jíž píše hry na tělo traslík Mášrecht, ne náhodou připomínající Shakespeara, a především se třemi okouzujícími čarodějkami, vůdčí Bábi Zlopočasnou, rozvernou Stařenkou Oggovou a mladou Magrátou Česnekovou, kterým se po všech peripetiích podaří vrátit

královskou korunu na tu správnou hlavu... A nebyl by to Terry Pratchett, aby se i v tomto zeměplošském příběhu neobjevila figura Smrtě, a na konci nás nečekalo překvapivé rozuzlení.

Autor si s lehké ironickým pohledem současnosti pohrává s motivy z Shakespeareových her a s odkazy na známé mýty a pohádky, které přetavuje do duchaplné směsice dobrodružné fantasy hry a typicky britské konverzační komedie.

Adaptace vznikla v r. 2001 pro Divadle v Dlouhé. Premiéru inscenace H. Burešové navštívil sám autor a úpravu schválil. Inscenace se hrála 13 let při plně vyprodaném sále.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

PÍSEK A SNÍH (THE SAND AND THE SNOW, 2019)

Adam Rapp

USA

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 žena

Monolog Ženy, sledující v utajeném sklepním prostoru a v blíže neurčené budoucnosti zakázané představení, jehož průběh komentuje a popisuje, a to včetně přestávk, během níž dojde ke sblížení s jedním z diváků. Hra ve hře pak zachycuje dvě aburdně laděné, krajní situace dvojice vojáků v poušti a poté kdesi na sněhové pláni.

Při sledování představení se rozostřují role hlediště a jeviště, vypadá to, že došlo k vraždě jednoho z diváků, narůstá pocit hrůzy, jejíž zdroj ale protagonistka není schopna zcela pojmenovat.

Adam Rapp (1968) napsal monodrama jako součást projektu NYTimes America 2024, v rámci kterého vzniklo třináct krátkých her a jeden scénář. Vyšlo jako příloha NYTimes 10. 4. 2019.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

DŽIHÁDISTOU SNADNO A RYCHLE! NÁVOD V OSMI KROCÍCH (TIKY) (VERSTEHEN SIE DEN DSCHIHADISMUS IN ACHT SCHRITTEN! (ZUCKEN), 2017)

Sasha Marianna Salzmann

Německo

Překlad: Eva Schulzová

Žánr: činohra

Obsazení: variabilní

Hra *Džihádistou snadno a rychle! Návod v osmi krocích (Tiky)* v působivé dramatické zkratce zobrazuje proces, kdy se z tzv. „normálních lidí“ stávají radikálové se zbraní v ruce. Nejde o džihád ve významu svaté války muslimů proti bezvěrcům, „džihadismus“ v názvu hry je synonymem pro radikalizaci obecně.

Text se skládá z osmi formálně různorodých částí: báseň v próze, vnitřní monolog, monolog chóru adresovaný publiku, dialog sestávající ze zpráv posílaných přes mobilní aplikaci, dopis, vyprávění ad. Střídají se jazykové styly od básnického přes hovorový až po vulgarismy a hrubé expresivní vyjadřování. Autorka neurčila počet postav ani mluvčí jednotlivých replik, a ponechává tak velký prostor inscenačnímu týmu. Lze vysledovat tři hlavní příběhové linie: Mladý heterosexuální bílý západoevropský úspěšný bohatý manželský pár, on – zaměstnanec na lukrativní pozici v prosperující firmě, ona – spisovatelka na volné noze. Jednou ráno muž náhle prozře: Migranti představují smrtelné nebezpečí a atentátník s bombou či kalašnikovem číhá na každém kroku. Musí svou ženu chránit.

Zatím někde jinde, patrně ve stejné zemi, možná v tomtéž městě, ve vedlejším bloku, nebo dokonce v sousedním domě, si patnáctiletá dívka balí do školního batohu kuchyňské nože a vyráží s nimi do ulic. Chce udělat dojem na mladého muslima, s nímž si píše přes mobilní aplikaci. Nikdy se nesetkali, dívka však virtuální kontakt prožívá jako skutečný milostný vztah. A o patro níž nebo výš anebo třeba taky ve městě stovky kilometrů vzdáleném se jen o několik let starší student medicíny s ukrajinskými kořeny rozhodne, že před svou nevyjasněnou sexuální orientací a nefunkčním rodinným prostředím uprchne do zemí svých předků, aby se přidal k ilegální vojenské skupině.

Je to výpověď současné mladé generace, která nastoupila po generacích X a Y: smartphonová generace postížená epidemií „mobilního palce“. Trefně označení vystihuje, co je společné mladým lidem napříč národy i státy: Většinu času tráví s očima přilepenými k displeji svého chytrého zařízení a neustále po něm cukají palcem sem a tam, jako by měli tik. Se směsí fascinace a soucitu sledují zprávy, videa, přímé přenosy ze všech koutů světa, často s drastickým obsahem, přitom hrají hry, jsou aktivní na sociálních sítích, nakupují v e-shopech a komunikují prostřednictvím online aplikací s lidmi, které často ani neznají. Mají problém s navazováním skutečných vztahů, neorientují se ve světě ani v sobě samých a propadají depresím, úzkostem a paranoám. Ve spojení s přirozenou touhou po rebelii vůči každému, komu je nad třicet, pak tyto pocity můžou snadno vést k tomu, že mladí lidé podlehnou radikálním ideologiím, které jim – na rozdíl od rodičů, učitelů, médií – dávají jasná pravidla a odpovědi na základní otázky: co je dobro, co je zlo, jaký je smysl života, jak správně žít.

Četné odkazy v textu na tvorbu slavných rapperů jako Tupac Shakur, Kendrick Lamar, Dr. Dre či Curse napovídají autorčinu představu o rytmu a atmosféře inscenace.

Džihádistou snadno a rychle! Návod v osmi krocích (Tiky) patří vedle textů *Materšské znamínko okna namoďro* (2012), *Materština mamelošn* (2012) a *Naučit se plavat* (2013) k autorčiným nejúspěšnějším hrám. Inscenace, kterou vytvořil režisér Sebastian Nübling s mladými herci z Junges

Theater Basel na scéně divadla Maxim Gorki Theater v Berlíně (premiéra 17. 3. 2017), byla nominována na cenu za nejlepší hru pro mládež na festivalu Heidelberger Stückemarkt 2018.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

BŮH (GOTT, 2019)

Ferdinand von Schirach

Německo

Překlad: Ondřej Šebesta

Žánr: činohra

Obsazení: 4 muži, 4 ženy (1 muž, 7 postav variabilně)

Bůh je nejnovější interaktivní divadelní hra Ferdinanda von Schiracha, která bude mít světovou premiéru v Německu v dubnu 2020. Autor se i tentokrát držel osvědčeného schématu, které přineslo celosvětový úspěch jeho dramatu *Teror*.

Diváci se účastní zasedání etické komise, jejímž tématem je přípustnost či nepřipustnost eutanázie. Před komisí předstupují zastánci i kritici – znalci z oboru práva, medicíny a dokonce i katolický biskup. Na druhé straně je zde žadatel o ukončení života a jeho advokát. Diváci si v roli členů etické komise vyslechnou závažné argumenty obou stran, aby nakonec v hlasování mohli sami vyjádřit svůj názor. Autor provokuje k celospolečenské diskusi o tomto kontroverzním tématu.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HOBIT (1993)

J.R.R. Tolkien

Velká Británie

Dramatizace: Marie a Zdeněk Hořínkovi

Obsazení: variabilní

Česká dramatizace *Hobita* vznikla dávno před světoznámou filmovou realizací *Pána Prstenů*. V knize *Hobit* sledujeme cestu Bilba Pytlíka a jeho detailní vyprávění o tom, jak se Prsten dostal do jeho rukou. Poměrně rozsáhlý příběh je zde zkrácen do pouhých 33 stran a je tak vhodný například pro menší děti, loutkovou realizaci či dětskou produkci. S Bilbem se zde setkáváme v čase, kdy (prozatím) žije v Kraji jako obyčejný hobit milující pohodlí. Nemá tomu tak být ale nadlouho, protože do Kraje přichází čaroděj Gandalf s trpaslíky. Společně se vydáváme za pokladem, jsme svědky bitvy, setkáme se i s drakem Šmakem. Dramatizace poskytuje široké pole pro kreativní zpracování, zatímco používá srozumitelný jazyk a dynamický způsob vyprávění.

Text je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

POKOJ MEDÚZY (MEDUSAN HUONE, 2019)

Saara Turunen

Finsko

Překlad: Alžběta Štollová

Žánr: činohra (divadelní esej)

Obsazení: variabilní

se legendou detailně zabývala a zjistila, že všechny příběhy s ní spojené se týkaly mužů a jejich pohledu na věc. Medúza byla zachycena vždy pouze jako objekt touhy anebo děsivé monstrum. Turunen se rozhodla tento nedostatek napravit a pohlédnout na příběh očima Medúzy.

Saaru Turunen nadchla esej Héléne Cixous (ve finštině vyšla ve výboru pojmenovaném *Smích Medúzy a jiné ironické texty*, 2013), která se stala důležitou inspirací pro autorčin text. Podle Cixous je základním stavebním kamenem mýtu strach z ženy a jejího chtíče. Podle ní není Medúza nestvůra, ale krásná smějící se žena. A právě pro tento svůj smích představuje pro patriarchát hrozbu. *Pokoj Medúzy* se opírá o slavný mýtus, ale kráčí ve stopách eseje Héléne Cixous. Jedná se o snový obraz moci spojený s genderem. Hra tematizuje společenské tendence utlumování projevů sexuálního obtěžování a znevažování snah ženy neustále si obhajovat svůj vlastní prostor a právo na sebevyjádření.

Hra měla v autorčině režii premiéru 21. 2. 2019 v helsinském divadle Q-teatteri. Po dobu uvádění byly všechny reprízy vyprodané. Představení bylo pozvané na mezinárodní Divadelní festival v Tampere (2019) a na podzim 2019 bude hostovat na scéně finského Národního divadla v Helsinkách.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

V řecké mytologii byla Medúza krásná mladá dívka, která byla znásilněna bohem Poseidónem, protože odmítla jeho lásku. Za trest ji Athéna proměnila v hrozivou příšeru s hady místo vlasů a smrtícím pohledem. Turunen

SOUMRAK BOHŮ (CADUTA DEGLI DEI)

Luchino Visconti, Enrico Medioli, Nicola Badalucco

Itálie

Překlad: Irena Novotná

Žánr: scénář

Obsazení: 11 mužů, 5 žen (+3 dívky)

Soumrak bohů asi není třeba dlouze představovat. Jen ve zkratce, odehrává se v počátcích nástupu nacismu v srdci Německa a líčí osudy rodiny německých průmyslníků von Essenbecků. Tito majitelé oceláren se zapletají stále více do osidel zrušné ideologie a propadají jí. Poté, co je odstraněn doyen rodu a jeho humánně smýšlející nástupce prchne do exilu, pohltí zbylé členy rodiny touha po moci a majetku. Symbolem nových pořádků je příslušník SS Aschenbach, intrikán a manipulátor, který vodí von Essenbeckovy jako loutky. Příběh bravurně rozkrývá mechanismy moci a vypráví o pádu člověka na samé dno existence.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

DOČASNĚ NEDOSTUPNÁ (ZUR ZEIT NICHT ERREICHBAR, 2010)

Petra Wüllenweber

Německo

Překlad: Anežka Rusevová

Žánr: činohra (pro děti od 10 let)

Obsazení: 2 muži, 3 ženy

Sociálně laděný německý text o rodinných vztazích.

Život sourozenců Venji a Nica probíhá zcela normálně. Ale jednoho zářijového dne se všechno změní. Jejich matka měla autonehodu a musela být odvezena do nemocnice. O děti se přijíždí starat jejich babička, kterou ale do té doby moc neznaly. Babička má osobité zvyky, kterých se nehodlá vzdát a které nabourávají zavedená pravidla domácnosti. Z jejich otce si nic nedělá. Když matka v nemocnici zemře, rodina se dostane do krize, najednou nic není jako předtím. Venja a Nico se se situací vyrovnávají každý po svém. Otec skoro nechodí domů. Jen osobitá babička se snaží rozpadlou rodinu nějak dostat do pořádku.

Dočasně nedostupná je hra o nečekaných změnách, strachu, vině a lidech, kteří se dostali do extrémní situace, se kterou se musí pokusit vypořádat.

Hra byla prezentována v rámci projektu Trojč(t)ení (2015), který uspořádalo Malé Divadlo v Českých Budějovicích ve spolupráci s Divadlem LETÍ Praha a Divadlem Rozmanitostí Most.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

NABÍZÍME NEPŘELOŽENÉ zahraniční hry

DEADLY MURDER (2007)

David Foley

Velká Británie

Žánr: činohra

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Camille Dargusová je velmi úspěšnou designérkou šperků v New Yorku. Má peníze, trendy byt v Soho a slabost pro přitažlivé mladé muže, které je možné ihned získat a snadno zase opustit. Billy, číšník, kterého potká na náhodné akci, by měl být přesně takovým rozptýlením. Jenže poté, co by mu ráda dala sbohem, odmítá Billy odejít. Camille proto přivolává strážného, kterého se ale Billymu podaří obelstít. Po sérii zvratů se Camille ocitá v zamčeném bytě s vynalézavým a bezohledným mladým mužem a strážníkem v bezvědomí. Zde začíná hra ve hře a další podlé triky. Odehrává se zde hon na tajemný šperk, který možná existuje a možná také ne. Šperk, který je součástí Camilliny temné a komplikované minulosti, kterou by raději zapoměla. Mrtvý manžel, pomstychtivá služebná a fatální smlouva, to vše se vynořuje přes její elegantní a fascinující personu. Uprostřed krveprolití je Camille nucena se se svou skrývanou minulostí poprat.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

REVENGE

Robin Hawdon

Velká Británie

Žánr: činohra

Obsazení: 1 muž, 1 žena

Bill Crayshaw, člen parlamentu, se vrací ze své zámožské služební cesty. V jeho westminsterském bytu na něj čeká nová informace o tom, že člen jeho kampaně se zabil při autonehodě. Přichází Mary Stanwycková, novinářka, která si přišla vyslechnout jeho reakci na tuto novinku. Jenže její palba otázek se rychle stočí k informacím, které by mohly zničit Billův politický, obchodní a soukromý život. Nikdo není tím, kým se ve skutečnosti zdá a tato hra na kočku a myš mezi reportérkou a politikem se rychle zvrtné ve smrtelnou bitvu. Série zvratů drží diváky v napětí až do spadnutí opony. Revenge je jediným thrillerem populárního dramatika Robina Hawdona.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

LOVE AND MARRIAGE

Donald Churchill

Velká Británie

Žánr: komedie

Obsazení: 2 muži, 1 žena

Chomout anebo vzájemné odevzdání se? Koule u nohy anebo srdce a květiny? Chytrá a vtipná komedie s hořkosladkou pachutí se dotkne každého, kdo kdy vyslovil anebo alespoň zvažoval říct „Ano.“

Tony a Truth jsou spolu už dvacet let a za tu dobu se stali vážnými adepty na pozici perfektního páru. Tony věří tomu, že upřímnost je v manželství nejlepší taktikou. Tato filozofie mu získala manželskou stabilitu s Ruth na 20 let. Možná že musel čelit riskantním profesním situacím

a možná se sem tam přihlásí o slovo revma, ale jinak je na vrcholu života, ne snad? Billovo motto pro šťastné manželství je oproti tomu lhát své lepší polovičce každý den. Jeho manželka sice ví, že se provdala za miláčka žen, ale ho miluje i tak. A pak je tu Gerry s Anne. Gerry je velmi bohatý a úspěšný, ale může si lásku koupit? Ustojí sliby lásky, cti a odevzdanosti Tonyho a Ruth přítomnost koketujícího Billa anebo se rozplynou v konfrontaci s reálným pokušením?

Komedie Donalda Churchilla nabízí humorný a bystrý náhled na vztahy a důvody proč spolu dvojice zůstávají.

Text originálu je v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

MADAME PYLINSKA ET LE SECRET DE CHOPIN (2018)

Eric-Emmanuel Schmitt

Francie

Žánr: monodrama

Obsazení: 1 muž (+ pianista)

Madame Pylinska et le secret de Chopin je Schmittovým autobiografickým monologem, ve kterém se s lehkostí a vtípem vyznává ze své lásky k hudbě. V průběhu lekcí tyranské učitelky hudby paní Pylinské se mladý Eric snaží pochopit tajemství Chopenovy hudby. Polská učitelka používá excentrické metody, jak vysvětlit genialitu tohoto skladatele a její lekce se pro mladíka stávají postupně nejen školou hudby, ale i života a lásky. Hra je duetem pro herce a pianistu, který v sobě nese iniciační příběh plný emocí, inteligence a humoru.

Představení, ve kterém exceloval sám autor, otevíralo divadelní sezonu 2019/2020 v pařížském Théâtre Rive Gauche. Na piano jej doprovázel Nicolas Stavy, pianista mezinárodního věhlasu, který v průběhu celého představení interpretoval Chopenovy skladby.

Text originálu v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ

Premiéry a užití děl

HUDEBNĚ-DRAMATICKÁ DÍLA

2. 7. 2019

Národní divadlo Brno

Národní festival Smetanova

Litomyšl

Bohuslav Martinů:

HRY O MARIÍ

opera

12. 7. 2019

Fundación Canaria Orquestra

Filarmónica de G.C.

Antonín Dvořák:

ARMIDA

opera

13. 8. 2019

Jihočeské divadlo České

Budějovice

Otáčivé hlediště Český Krumlov

Antonín Dvořák:

RUSALKA

opera

3. 9. 2019

Saarländischer Rundfunk

Antonín Dvořák:

ČERT A KÁČA

opera

13. 9. 2019

Moravské divadlo Olomouc

Florimond Hervé:

MAMZELLE NITOUCHE

muzikál

14. 9. 2019
Divadlo Pluto
Frederick Loewe:
MY FAIR LADY
muzikál

19. 9. 2019
Deutsches Symphonie
Orchester / ROC
Antonín Dvořák:
RUSALKA
opera

26. 9. 2019
Národní divadlo
moravskoslezské Ostrava
Jaşon Robert Brown:
**PĚT LET ZPĚT (THE LAST
FIVE YEARS)**
komorní muzikál

Informujeme

VĚC MAKROPULOS

Leoš Janáček

V neděli 22. září se uskutečnila švýcarská premiéra Janáčkovy opery Věc Makropulos za užití nového kritického vydání. Notový materiál byl kompletně přepracován na základě všech dochovaných zdrojů. Revize partitury zahrnovala srovnání autografu se třemi kopiemi, které vznikly během života skladatele. Z nové kritické edice bylo hráno v operních domech ve Vídni, Berlíně, Bonnu, San Franciscu, Gothenburgu a v Brně. Janáčkova osmá a zároveň předposlední opera patří k nejčastěji uváděným operám 20. století. Vychází z dramatu Karla Čapka, který Janáček viděl v Brně v lednu 1923.

JAKOB LENZ

Wolfgang Rihm

V Staatsoper Berlin v Schillerově divadle proběhlo nové nastudování komorní jednoaktové opery skladatele Wolfganga Rihma Jakob Lenz podle libreta Michaela Fröhlinga. Opera byla komponována v letech 1977–78. Předlohou byla novela dramatika a spisovatele Georga Büchnera pojednávající o incidentu v životě německého básníka Jakoba Michaela Reinholda Lenze – zuřivé drama, sebezničující psychika, která zaměňuje snové představy s realitou. Opera byla označena jako nejúspěšnější hudebně divadelní tvorba posledních desetiletí. Představitelem hlavní role je barytonista Georg Nigl v hudebním nastudování dirigenta Francka Ollua. Durata opery je 75 minut. Premiéra nového nastudování v produkci Andrei Bretha se konala 5. července.

KOUZELNÁ FLÉTNA

Wolfgang Amadeus Mozart

Alexander Krampe zaranžoval pro děti operu Kouzelná flétna. Jeho úspěšnou verzí Lišky Bystroušky pro děti doplnila v katalogu UE verze Kouzelné flétny pro děti. Zatímco dospělí jsou opakovaně fascinováni rozmanitostí singspiel, děti jsou především zaujaty pohádkovými prvky díla. Krampe zkrátil Kouzelnou flétnu na cca. 70 minut a připravil vhodné uspořádání pro děti ve věku 5 let a výše. Kouzelná flétna, verze pro komorní orchestr byla nově nastudována 28. června na festivalu v Salzburgu v provedení orchestru Ensemble der Philharmonie Salzburg. Dirigentem byl Elizabeth Fuchs a v režii Ulricha Petra.

RUSALKA

Antonín Dvořák

(instrumentace a úpravy)

V průběhu několika posledních let vznikly nové autorizované instrumentace opery Antonína Dvořáka Rusalka.

První z nich je instrumentace kompletní opery pro komorní orchestr. Autorem je Marián Lejava, úprava vznikla pro divadlo v Bielu / Solothurnu.

Nástrojové obsazení: 1,1,2,1–2,1,1,0 – tymp, batt – arp, fisarm – archi
Do díla není jinak zasahováno, sólové obsazení je stejné jako u originálu.

Další úpravy vytvořil švýcarský dirigent a skladatel s uměleckým pseudonymem Adriano.

První z jeho verzí je upravena pro pět sólových rolí a vypravěče s doprovodem sedmi nástrojů s duratou přibližně 65 minut.

Nástrojové obsazení: fl(picc), cl B (A), arp, vln I, vln II, vla, vlc

Druhou zkrácenou verzí je úprava pro šest sólových partů, vypravěče a dechový kvintet. Tato úprava trvá přibližně 35 minut

Nástrojové obsazení: fl (picc), ob, cl (cl A, cl B, bcl), hn, bn

Poslední z úprav od stejného autora je Árie o měsíčku (árie Rusalky z prvního jednání) s doprovodem smyčcového kvartetu (vln I, vln II, vla, vlc).

Všechny uvedené úpravy jsou k dispozici k pronájmu.

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

CENA JOSEFA JUNGMANA

Cena Josefa Jungmanna za nejlepší beletristický překlad uplynulého roku byla pod záštitou Dílka udělena v prostorách pražského Goethe-Institutu 8. 10. 2019 **Vladimíru Medkovi** za překlad ze španělštiny: Antonio Muñoz Molina *Polský jezdec* (Leda).

Mimořádnou tvůrčí odměnu porota udělila **Miloslavu Uličnému** za překlad ze španělštiny: *Pražské romancero* (vyd. Argo).

Tvůrčí ocenění získaly:

Lenka Bukovská, Mariana Fisher za překlad z hebrejštiny:

David Grossman *Přijde kůň do baru* (vyd. Mladá fronta),

Šárka Grauová za překlad z portugalštiny: Lima Barreto *Smutný konec Policarpa Quaresmy* (Triáda),

Kateřina Hilská za překlad z angličtiny: Jane Austenová *Rozum a cit* (vyd. Sloart),

Kateřina Šimová za překlad z ruštiny: Michail Osorgin *Příběh jedné moskevské ulice* (vyd. Prostor),

Lada Weissová za překlad z portugalštiny: José Saramago *Putování jednoho slona* (Albatros Plus).

Do Síně slávy byla uvedena anglistka **Jarmila Emmerová**.

Při této příležitosti bylo **Robertu Roreitnerovi** předáno **Stipendium Hany Žantovské** (donátorů Ireny Murray Žantovské a Michaela Žantovského) na překlad Pindarových Pýthijských zpěvů z klasické řečtiny (vydá Academia).

Krameriův vínš za dlouholetou režii pořadů o literárním překladu a překladatelích převzala **Hana Kofránková**.

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ

Informujeme

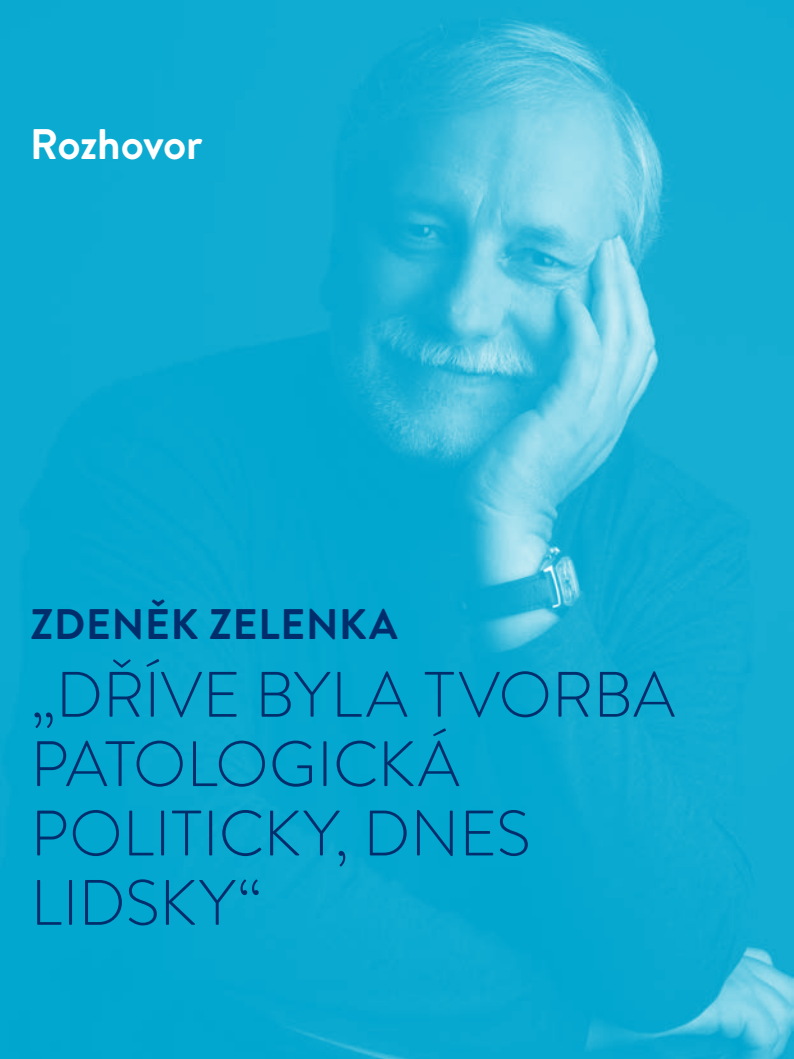
V přehledu níže naleznete jako obvykle souhrn nejzajímavějších premiér či obnovených vysílání, resp. vydání děl, na jejichž licencování se DILIA za zastupované autory podílela. Tentokrát se urodilo zejména na poli audiovizuálním, v přehledu naleznete tři premiéry celovečerních filmů.

A převážně filmu, televizní tvorbě, umění scénáře i režie se v rozhovoru věnuje mnohonásobně úspěšný režisér a scénárista pan Zdeněk Zelenka. DILIA by touto cestou ráda panu Zelenkovi poblahopřála k významnému životnímu jubileu.

Rozhovor

ZDENĚK ZELENKA

„DŘÍVE BYLA TVORBA
PATOLOGICKÁ
POLITICKY, DNES
LIDSKY“

Převážnou část Vaší tvorby představují televizní filmy. Jaké je specifikum práce na filmech pro televizi? Čekáme coby diváci v pohodlí svých domovů od filmu něco jiného, než když se vypravíme do sálů multikin? Nebo je to aspekt, který nezhledňujete?

Tak především musím říct, že televize jako producent látku ve své dramaturgii vyvíjí, dává na ni peníze a činí tak proto, aby naplnila svůj vysílací čas a získala přitom co nejvíce diváků. Tahle snaha má pochopitelně nesporný vliv na tvar těch filmů. Byly kdysi pokusy o jakési specifické televizní umění, a to zejména v 60. až 80. letech, ale tohle pojetí vyprávění by u současných diváků v té obrovské konkurenci jiných televizí a kin naprosto propadlo. Pokud se tedy dnes točí film čistě pro televizní vysílání, z naprosté většiny se jedná o nízkorozpočtový film, což ale neznamená, že by se svojí filmovou řečí měl nějak zásadně lišit od filmu pro kina. Nesmíme zapomenout na dlouhé období, kdy se točily i tzv. televizní inscenace, které s filmem neměly nic společného, neboť byly natáčeny ve studiu po sekvencích, a to většinou na čtyři, pět, ale i sedm kamer, což mělo hlavně výhodu kontinuálního herectví. Dodnes si, bohužel, mnozí pletou film a inscenaci. Těch inscenací jsem natočil desítky, naposledy to byla detektivka podle Patricka Quentina *Stín viny*, bylo to, tuším, v roce 2003. Od té doby jsem pro televizi dělal mnoho nízkorozpočtových filmů, jako byla třeba *Kanaadská noc*, *Návštěva staré dámy* či *Každý milion dobrý*. Dnes ale dochází k zajímavé situaci, kdy filmy určené speciálně pro televizní obrazovky se svým rozpočtem a velikostí blíží rozpočtům velkých filmových produkcí. Jinými slovy – vše je ve vývoji a autor se mu musí přizpůsobit, jinak neobstojí. I v našem oboru totiž platí ono známé – kdo jen chvíli stál, již stojí opodál. Takže já neupřednostňuji nic, jen musím vždy dopředu vědět, pro jakého producenta pracuji a jaký smysl má práce, kterou ode mě očekává.

Televizní tvorba u Vás sice jednoznačně převládá, žánrově je však velmi bohatá. Detektivky, komedie, dramata, a pak samozřejmě pohádky. Dovede říct, který z žánrů je Vaším oblíbencem?

V žánrech nemám žádného favorita a jsem nesmírně vděčný za to, že jsem jako scenárista a režisér mohl zejména v České televizi zpracovat příběhy v opravdu rozličných žánrech, a to od psychologického dramatu až po bláznivou situační veselohru. Mým jediným favoritem je vždy zajímavý příběh a ten si většinou sám řekne, v jakém žánru má být napsán. Jako režisér jsem měl ale mnohokrát ulehčenou práci tím, že mi byl nabídnut scénář a tam už veškerá zásadní rozhodnutí přede mnou učinil autor s dramaturgií, na mně pak bylo, abych daný žánr při realizaci dodržel a celou věc nezkazil, což je věc čirého řemesla. Pokud bych ale měl přeci jen některý žánr trošinku preferovat, pak je to komedie. Jakmile jsem ji psal a pak točil, vždy jsem pookřál. *Bankrotáři*, *Radostný život posmrtný*, *Paní Piperová zasahuje* anebo pohádková komedie *Nesmrtelná teta*, k těm mám přeci jen poněkud silnější citové pouto...

Pohádky mají v českém prostředí na evropský průměr neobvykle bohatou produkci a patří tak trochu k emblému naší národní kinematografie již od 50. let minulého století. Jak se v takovém žánru nevyčerpat a kde brát stále další inspiraci? Vidíte na poli českých filmových pohádek ještě nějak nevyužitý potenciál?

Pohádek jsem natočil deset, ať pro kina či televizi, a přiznávám, že svoji studnici už jsem vyčerpал, takže s pohádkami, přestože si většinou u diváků získaly velkou oblibu, jsem skončil. Jestli Honza miluje Mařenku, ale vzít si ji může, až když zabije draka, to už jsem viděl stokrát. Mě už prostě začaly unavovat motivy a dialogy, které putují z jedné pohádky do druhé a jsou si podobné jako vejce vejci. Mám pocit, že literární odkaz českých klasiků je natočen, stačí reprizovat. Jistou nadějí bych

viděl v pokračování poetiky *Pana Tau*, *Arabely* či *Chobotniček* (*Chobotnice z II. patra*, pozn. redakce), tedy tzv. moderních pohádek, ve kterých se pohádkové motivy odehrávají v současné realitě a děti je berou jako přirozené. Tyhle pohádky ještě mají šanci rozvíjet u dětí fantazii, humánnost i smysl pro humor, a to kultivovaně. Museli bychom ovšem přizvat zpátky na svět Otu Hofmana, Miloše Macourka, Václava Vorlíčka či Jindřicha Poláka...

Z Vašeho díla nemůžeme také opominout fenomén adaptací literárních předloh, k nimž si ne zřídka píšete vlastní scénář. Scenárista a dramaturg Václav Šašek v rozhovoru pro Zprávy DILIA na jaře 2019 k otázce významu scénáře v (nejen) současné tvorbě uvedl: „Je to omlété, ale platí to pořád. Scénář, scénář, scénář!“ Souhlasíte?

Klasik pravil, že když je scénář napsán, film je hotov. Svátá pravda! Je-li k dispozici dobrý scénář, pak má režisér dvě možnosti – lépe či hůře ho natočit. A povinnost ho nějak zásadně nezkatit. V této souvislosti musím říct, jak moc je mi často líto autorů, kteří sami přijdou se základním nápadem, rozpracují ho do děje, navrhnu postavy, vymyslí jejich charakter, napíší veškeré dialogy, vypracují dramatické situace a dějové oblouky, vytučí hlavní myšlenku, čili se několik měsíců doma potí u počítače, a pak jsou na plakátech napsáni drobným písmem někde vlevo dole a celá ta filmová hra je uváděna jako dílo režiséra, který do toho kolikrát nevymyslel jedinou větu. A pak se divíme, že někteří autoři začnou radši sami režirovat! A tam zase tito posmutnělí autoři narazí na to, že neumí inscenovat, protože marná sláva, režie se nejen léta studuje, ale kolikrát se v praxi i léta učí v profesích jako je třeba pomocná režie. No, řeknu vám – je to těžký chleba! Zajímavé je, že v divadle se autor ctí, vždy je uváděn na prvním místě. Ve světě filmu a televize se z nepochopitelných důvodů vždy na prvním místě uvádí, kdo dílo natočil, ne ten, kdo ho vymyslel. Je to jako byste v divadle do programu napsali „Hamlet režiséra Vopičky“ a na Shakespeara byste jaksi zapomněli. Samozřejmě čest výjimkám...

Vedle filmu a televize máte také bohaté zkušenosti v práci pro divadla, zejména muzikálová. Co Vás na této práci láká nejvíc?

Nejvíc mě láká divák. Mně jednoho dne začalo strašně vadit, že natočím příběh, odvysílají ho v televizi a já vlastně nevím, jestli divák reagoval tak, jak jsem si představoval. Jestli byl napnut, dojat či se mi ho podařilo rozesmát. Anebo jestli to vypnul. Vysloveně jsem se těšil, až zrealizují nějaké divadlo, vklouznu tiše mezi publikum a zjistím, jak jsem vlastně dopadl. Ze sociálních sítí ani z novin se to nedovíte, to jsou názory jednotlivců s různým vkusem a stupněm vzdělání či múzičnosti, ale když vám sedí v sále 950 lidí, to už vám nějakou představu o výsledku práce dá. Pánbů mě asi vyslyšel, takže já měl třeba v rozmezí jednoho roku ohromné štěstí, neb jsem se stal takovým otevíračem pražských divadel. Principál Honza Hrušínský mi nabídl režii hry *Kaviár nebo čočka*, což byla taková třeskutá komedie k otevření Divadla Na Jezerce, vzápětí mi divadelní klasik Jiří Suchý, jehož si nesmírně vážím, nabídl režii jeho hry *Jako když tiskne*, tou se otevíralo nové divadlo Semafor v Dejvicích, hru tam pak hráli asi čtyři roky. Aby toho v tom roce nebylo málo, byl jsem majitelem Divadla Hybernia vyzván, abych přišel s nějakým nápadem na původní český velkomuzikál, kterým by se toto divadlo na podzim roku 2006 otevřelo. Napsal jsem stodvacetistránkové libreto muzikálu *Golem*, které pak zhubednil Karel Svoboda, premiéra byla pár měsíců před jeho smrtí...

To ale nebyly jediné muzikály, jste podepsán pod mnoha dalšími...

Pod mnoha ne, ale rád bych ještě zmínil divadelní muzikál *Rebelové*, jehož libreto jsem napsal pro Divadlo Broadway, a který budeme v mé výrazné úpravě hrát znovu v příštím roce v Hudebním divadle Karlín, a to v režii Filipa Renče. Mým nejoblíbenějším je ale muzikál *Mefisto*, který se už čtvrtým rokem hraje v Divadle Hybernia a rád se chlubím tím, že Pepa Vojtek z Kabátů dostal za hlavní roli Thálii a že licenci koupili producenti ze Soulu,

kde se hrál s velkým komerčním úspěchem, na kterém má ovšem nemalý podíl hudební skladatel Daniel Barták. Tenhle muzikál jsem přivedl na svět od prázdného papíru až po premiéru a musím říct, že jsem se v životě tak nezapotil. Do sálu jsem se vloudil mnohokrát a pyšně přiznávám, že diváci na tenhle muzikál reagují fantasticky. Muzikály mě neopouštějí ani v těchto dnech, dopsal jsem třeba inscenačně velmi náročný muzikál *Al Capone, vězeň starosty Čermáka*, což je příběh chicagského starosty, českého rodáka, který byl ve 30. letech jedním z hlavních protihráčů tohoto slavného gangstera a díky mnoha okolnostem za to zaplatil životem. Tak držte palce, abych si těch diváckých reakcí užil co nejvíce a po mnoho let...

Vaší tvorbou se vine několik velmi úzkých spoluprací, např. s již zmiňovaným režisérem Filipem Renčem či dramatikem Jiřím Hubáčem. S kým z Vašich pravidelných tvůrčích partnerů se Vám nejlépe spolupracovalo a proč?

Tak Filipa Renče znám od jeho deseti let, a to z dob, kdy jsem dělal na Barrandově pomocného režiséra a on nám hrál v dětských filmech. Můžu vám říct, že tehdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se jako scenárista zúčastním jeho několika filmů, třeba *Requiem pro panenku*, *Rebelové*, *Válka barev* či *Hlídač č. 47*. S ním byla práce vždycky zajímavá a napínavá, protože on je úplně jiný než já. Snad to nějaké plody přineslo. Zřejmě osud tomu chtěl, že mě jednou na Silvestra seznámila Jiřina Bohdalová s dramatikem Jiřím Hubáčem, což dodnes považuji za jeden z nejdůležitějších okamžiků svého života. S Jiřím jsme se měli rádi, mně vždycky imponovalo jeho džentlmenství a v tvorbě jsem obdivoval nejen jeho perfektní znalost řemesla, ale i jeho laskavý, chápavý pohled na lidi. To byl šlechtic ducha a moc si považují, že jsme spolu přivedli na svět asi deset titulů, třeba triptych *Arrowsmith*, televizní film *Hodina klavíru* či dodnes nesmírně aktuální detektivku ze světa justice *Velký případ*. Obloukem se tedy vracím k tomu, co jsem řekl před chvílí – autorství v případě pana Hubáče je nepominutelné, tam jsem se vždy jako režisér jen modlil, abych mu to nezkažil.

Na rekapitulaci vlastní tvorby je možná ještě trochu brzy, ale přesto – který z Vašich filmů je Váš favorit, ať již tím, jak se povedl, nebo tím, jak vznikal?

To vám neřeknu, protože jiné z těch dětí by se mohlo urazit. S trochou nadsázky se dá říct, že všem těmto filmovým dětem jsem věnoval stejnou péči a vždy bylo na divákovi, které to dítě si oblíbí víc, které méně a které by nejradši poslalo do polepšovny. Já jako rodič jsem se vždycky snažil, abych měl čisté svědomí. A trochu egoisticky dodávám, že jsem se vždy snažil také o to, aby mě to, co dělám, bavilo.

Do Filmového studia Barrandov jste jako asistent režie nastoupil 5. srpna 1975, svůj první film jste natočil v roce 1985, znamená to tedy, že jste v profesi 44 let. Kdybyste měl charakterizovat hlavní změny, které v kinematografii a v televizi nastaly, jaké by to byly?

Nebudu zmiňovat změny politické, ty jsou všem dostatečně známy, ale změny tvůrčí. Mě dosti zneklidňuje, co někteří tvůrci a diváci už považují za normální. Děším se chvíle, kdy si na plátně hlavní hrdina upeče své děti, začne je pojídat s hořčicí a na sociálních sítích se pak objeví příspěvky, které budou obdivně tvrdit, že to je teda fakt hustý. A mladí kritici napíší, že je to sice drsné, ale osobitě a hlavně zábavné vidění reality. Dřív byla tvorba většinou patologická politicky, dnes lidsky. Ten posun k sadistickému naturalismu je cítit zejména v mnohých současných tzv. detektivních seriálech, ve kterých většinou chybí napětí, originální zápletky, ale za to jsou plny detailních záběrů na rozkládající se mrtvolky a vyhřezlé mozky. Občas si říkám, že kdyby přilétli mimozemšťané a pustili si tyhle kousky, tak si budou myslet, že na téhle planetě žijí sami psychopati. Tohle jsou tedy trendy, kterých jsem se nikdy nezúčastnil a nezúčastním. Mým krédem, se kterým jsem se hlásil na FAMU, bylo, že chci dělat filmy, které

bych se nestyděl promítnout svým rodičům. A u toho bych rád zůstal, i když rodiče jsou už 30 let po smrti. Člověk ale nikdy neví, jestli jim to nebudu muset promítnout tam nahoře...

ZDENĚK ZELENKA

Scenárista, režisér. Narodil se v Praze 15. 12. 1954. Obor filmové a televizní režie vystudoval na FAMU v letech 1976–1981. Debutoval koprodukčním filmem Čarovné dědictví, v roce 1990 začal spolupracovat s Československou, posléze Českou televizí, pro kterou jako svůj první titul natočil celovečerní komedii Radostný život posmrtný. Od té doby realizoval dalších více jak sedmdesát titulů nejrůznějších žánrů (Kanadská noc, Brouk v hlavě, Návštěva staré dámy, Lakomec, Manželka Ronalda Sheldona, Černá karta), k většině si píše scénáře (Bankrotáři, sedmidílný cyklus detektivek Ach, ty vraždy!, Nesmrtelná teta, Kouzla králů). Jako scenárista se podílel například na filmech Requiem pro panenku, Válka barev, Rebelové, Hlídač č. 47 aj. Napsal a natočil i mnoho scénářů na motivy děl slavných světových i českých autorů (Dürrenmatt, Sartre, Feydeau, Molière, Wilde, Cocteau, Boccaccio, Twain, Quentin, Doyle, Šotola, Scheinpflugová, Werich). Často spolupracuje s divadly (Divadlo na Jezerce, Divadlo Broadway, Semafor, Hybernia), mimo jiné napsal ke slavnostnímu otevření divadla Hybernia libreto muzikálu Golem, které zhudebnil Karel Svoboda. Velký úspěch, a to i v zahraničí, sklídil muzikál Mefisto, který byl oceněn Thálií, licence byla prodána i do Jižní Koreje. Nepřehlédnutelná je jeho letitá spolupráce s dramatikem Jiřím Hubačem, z jejichž společné dílny vzešly tituly Arrowsmith, Velký případ, Falešné obvinění, Stín viny, Hodina klavíru. Točí i filmy dokumentární, řada jeho původních látek vyšla knižně.

Premiéry

Níže naleznete souhrn premiér, resp. obnovených premiér děl zajištěných mediálním odd. DILIA.

CELOVEČERNÍ FILMY A SERIÁLY

POSLEDNÍ ARISTOKRATKA

Kostýmy: Katarína Hollá
Evolution Films s. r. o.

NÁRODNÍ TŘÍDA

Režie: Štěpán Altrichter
Negativ s. r. o.

BEZ VĚDOMÍ

Kamera: Jan Velický
Architektura: Jan Vlasák
Výkonný umělec: Martin Huba
Etamp Film Production s. r. o.

ZÁZNAMY DIVADELNÍCH PŘEDSTAVENÍ

ČLOVĚK Z PŮDY

Autor divadelní hry: Jiří Suchý
Divadelní režie: Jiří Němeček
Scénická hudba: Jiří Šlitr
Kostýmy: Běla Suchá
Scénografie: Jaromil Jireš, Zbyněk Hloch
Režie záznamu: František Filip
Česká televize Praha

SLUHA DVOU PÁNŮ

Překlad: Eva Bezděková
Česká televize Praha

PLAY MACBETH

Autor divadelní hry: Pavel Kohout
Úprava divadelní hry: Pavel Kohout
Scénická hudba: Vlastimil Třešňák
Kamera: Stanislav Milota
Překlad: E.A. Saudek
Výkonní umělci: Vlasta Chramostová, Pavel Landovský, Tereza Boučková, Vlastimil Třešňák

ROZHLASOVÉ ČETBY A INSCENACE

CESTA ZA MOŘE

Autorka: Zdena Tominová

Český rozhlas Plzeň

VRAŽDA NA LOTOSOVÉM JEZÍRKU

Autor: Robert van Gulik

Český rozhlas Praha

APARTMÁ V HOTELU PLAZZA

Překlad: Ivo T. Havlů

Český rozhlas Praha

KURZ VAŘENÍ PRO VEGANY

Autor: Klára Notaro

Český rozhlas Praha

U HRDINŮ NA ČAJI

Autor: Klára Notaro

Český rozhlas Praha

MŮJ NEJMILEJŠÍ POKRM JE JÍDLO

Překlad: Luba a Rudolf Pellarovi

Český rozhlas Praha

NEJLEPŠÍ POVÍDKY Z CEST

Překlad: Luba a Rudolf Pellarovi

Český rozhlas Praha

SLOVA A ŽIVOT V PRAVDĚ

Autor: Václav Havel

Překlad: Luba a Rudolf Pellarovi

Český rozhlas Praha

AUDIOKNIHY

NOČNÍ LOVEC

Překlad: Jana Pacnerová

Bookmedia, a. s.

POPRAVČÍ

Překlad: Jana Pacnerová

Bookmedia, a. s.

TUŠENÍ STÍNU

Autor: Ludvík Souček

Čti mi! s. r. o.

TUŠENÍ SOUVISLOSTÍ

Autor: Ludvík Souček

Čti mi! s. r. o.

OSTROV POKLADŮ

Překlad: Aloys Skoumal

Tympanum s. r. o.

REJSTŘÍK

ČESKÉ HRY

Jaroslav Durych, František Derfler – BOŽÍ DUHA
Julius Zeyer, František Derfler – DŮM U TONOUCÍ HVĚZDY
Lev Nikolajevič Tolstoj, František Derfler – SMRT IVANA ILJIČE
František Derfler, Leonid Andrejev – TŘETÍ TREST
Jakub Deml, František Derfler – ZAPOMENUTÉ SVĚTLO
Edgar Dutka – HALLOWEEN V BUŠI ZRÍM
Petr Erbes – TŘI SMRTI MARTINA ŠMÍDA
Barbora Haplová – JOSEF ROSOL A KONRÁD SLIZ
Martina Kinská, Radek Schovánek – AGENT TZV. SPOLEČENSKÝ (2018)
Lenka Lagronová – ZAHRADA JANE AUSTENOVÉ
Lenka Lagronová – SVATÝ VÁCLAV
Tomáš Loužný – MAMINKA (2019)

PŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

François Bégaudeau – POUTO (Le Lien)
Michel-Marc Bouchard – TOM NA FARMĚ (Tom à la ferme, 2009)
Oliver Bukowski – LÉČITEL (Der Heiler, 2008)
Donald L. Coburn – GIN GAME (1976)
Ray Cooney, Earl Barret a Arne Sultan – WIFE BEGINS AT FORTY (1988)
Jérôme Daran, Alexis Macquart,
Stephane Murat – ZOUFALÍ MANŽELÉ (Desperate housemen, 2013)
Shelagh Delaney – CHUŤ MEDU (1958)
Samantha Ellis – RANDE S FEMINISTOU (2016)
Hadar Galron – I LOVE MAMMA (2018)

John Kolvenbach – LOVE SONG (2006)
Astrid Lindgren, Pavel Trtílek – PÍPI DLOUHÁ PUNČOCHA (2018)
Craig Lucas – ŠTVANCI (Reckless, 1987)
Stefano Massini – VĚŘÍM A NENÁVIDÍM (credoinunsolodio)
Terry Pratchett - Stephen Briggs – MAŠKARÁDA ČILI FANTOM OPERY (2006)
Terry Pratchett - Stephen Briggs – SOUDNÉ SESTRY (2001)
Adam Rapp – PÍSEK A SNÍH (The Sand and The Snow, 2019)
Sasha Marianna Salzmann – DŽIHÁDISTOU SNADNO A RYCHLE! NÁVOD V OSMI
KROČÍCH (TIKY) (Verstehen Sie den Dschihadismus in acht
Schritten! (Zucken), 2017)
Ferdinand von Schirach – BŮH (Gott, 2019)
J.R.R. Tolkien – HOBIT (1993)
Saara Turunen – POKOJ MEDÚZY (Medusan huone, 2019)
Luchino Visconti, Enrico Medioli,
Nicola Badalucco – SOUMRAK BOHŮ (Caduta degli dei)
Petra Wüllenweber – DOČASNĚ NEDOSTUPNÁ
(Zur Zeit nicht erreichbar, 2010)

NEPŘELOŽENÉ ZAHRANIČNÍ HRY

David Foley – DEADLY MURDER (2007)
Robin Hawdon – REVENGE
Donald Churchill – LOVE AND MARRIAGE
Eric-Emmanuel Schmitt – MADAME PYLINSKA ET LE SECRET DE CHOPIN (2018)

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA

ITALSKÉ DIVADELNÍ SPECIALITY

Ochutnávka toho nejlepšího ze **současné italské dramatiky**. Chybět nebude ani občerstvení inspirované italskou kuchyní. Host večera: Pier Lorenzo Pisano.

EMANUELE ALDROVANDI: DO BOJE!

PIER LORENZO PISANO: BRATŘI

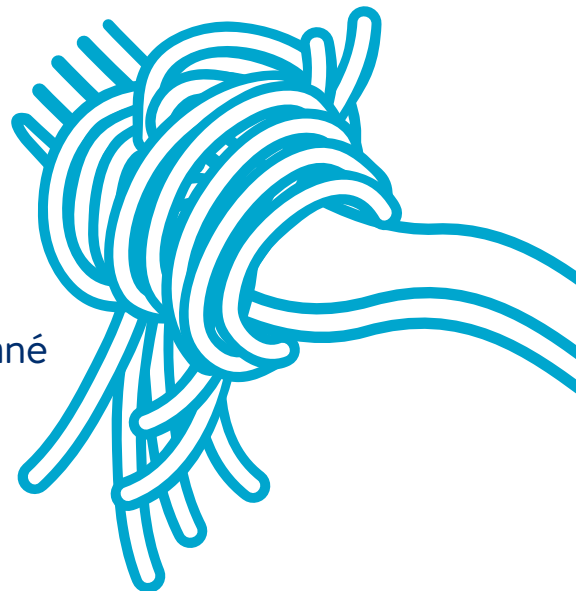
INDUSTRIA INDIPENDENTE: UKOLÉBAVKA

29. listopadu 2019 ve 20:00 hodin ve VILE ŠTVANICE

(ostrov Štvanice 858, Praha 7)

Vstupenky v síti GoOut.

Více info: www.dilia.cz/dilna, www.divadlo-leti.cz/cs

Premiér: Jak víte, moje dcera se tu bude vdávat, Eminence. Proto jsme vás také z Říma povolali. Na vás je to připravit. Tady je její představa o květinové výzdobě. Tady zasedací pořádek a tady můj náčrt vašeho kázání. Nic dlouhého, Eminence. Mělo by se začít kolem půl dvanácté. Obřad ne déle než pětatřicet, čtyřicet minut. Oběd začíná ve třináct hodin přípitkem, tedy nejpozději ve čtvrt na jednu fotograf a ve třičtvrtě odjezd. Jste samozřejmě zván, Eminence.

Petr: Děkuji. Ale asi vás zklamu, pane Premiére.

Premiér: To je na vás, Eminence. Ale v rámci uspokojivých vztahů s Hradem by to bylo jisté vstřícné gesto.

Petr: Asi vás zklamu, pane Premiére, ale ta svatba se tu konat nebude.

Premiér: Prosím?

Petr: Svatba tu nebude. Stal jsem se správcem této kaple. Kaple, ve které je pochován svatý Václav. Svatý Václav, patron této země a její věčný panovník. Nezáleží na tom, kdo tu v Čechách zrovna dnes vydává rozkazy armádě, policii a špiclům, dříve či později totiž zemře, kdežto tento svatý kníže je nesmrtelný a jeho vláda nad českou zemí je věčná.

(Lenka Lagronová: Svatý Václav)

Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.

Kudy k nám:

Metrem B na stanici „Vysočanská“, poté cca 3 min. směrem za ČSOB (platí pro oba východy z metra).

U stanice metra jsou zastávky mnoha autobusů a tramvají. V přízemí naší budovy se nachází restaurace, na budově je velký nápis DILIA.